అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఆగష్టు 2017

శ్రీ అరవిందుల కారుణ్యం

సంపాదకీయం

శ్రీమాత ఎల్లప్పుడూ శ్రీఅరవిందుల అపార కారుణ్యాన్ని మనకు జ్ఞప్తికి తెస్తుంటారు. అసలు వాస్తవమేమిటంటే శ్రీఅరవిందులు తీర్చిదిద్దిన అనేకమైన వాటిలో ఈ లక్షణం అనుపమాన మైనది. అనుపమాన మెందుకనగా వారి కవితలు, రచనా వ్యాసంగాల పూర్వాపరాల వెనుక ఈ లక్షణం అతి సౌమ్యంగా గోచరిస్తుంది. భూలోకానికి, మానవునికి దైవికమగు వెలుగును అందించడానికి, భవిష్యత్తుపై విశ్వాసం కలగడానికై శ్రీఅరవిందులు గాఢాంధకారంలో మునుగుటకు గల కచ్చితమైన కారణం ఈ లక్షణమే అని స్పష్టమౌతుంది.

శ్రీఅరవిందుల 145 వ జన్మదిన సందర్భంగా వెలువడిన ఈ సంచిక, వారి దివ్య కారుణ్య లక్షణాన్ని క్షణకాలం స్ఫురణకు తెచ్చుకొని, దానిపై ఒక లోతైన అవగాహన ఏర్పరుచుకొనే ప్రయత్నానికి అంకితం.

సంపాదకుడు

శ్రీఅరవిందులు తమ కరుణతో —
వారి కరుణ వారిని సేవించే అవకాశాన్ని మనకు ప్రసాదిస్తుంది.

The Mother, Coversation with a diciple, April 25, 1961

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

దైవ కారుణ్యం

విశ్వధర్మం, కరుణ, దైవ కృప

మానవ మేధ కన్నా పెద్దగా భిన్నం కానటువంటి విధానాల్లో పనిచేసే ఒక దైవిక తార్కిక బుద్ధి లాంటి దేదో అని నీవు అనుకొంటున్నట్లు కన్పిస్తోంది గనుక, దైవ కృపను గురించి నీకు కొంత చెప్పాలనుకొంటున్నాను. కాని అది కాదు. ఒక విశ్వజనీన దైవ కారుణ్యం కూడా కాదు. దాని వైపు తిరిగి, దానిని వేడుకొనే వాళ్లందర్నీ అనుమతిస్తూ, నిష్పాక్షికంగా పనిచేస్తూ వుండే విశ్వజనీన దైవ కారుణ్యం సైతం కాదు. అది పుణ్యం చేసిన వాళ్ళను దగ్గరకు తీయదు, పాపం చేసిన వాళ్ళను దూరంగా నెట్టివేయదు. ఎవరిలో మార్పు, మానవ నైతిక బుద్ధి శుద్ధ పవిత్రతను భ్రష్టు పట్టించేటట్లు చేస్తుందో అటువంటి హింసించే వాడైన (సాల్ ఆఫ్ టార్సస్) కు, నీతి బాహ్యుడైన (సెయింట్ అగస్టెయిన్) కు, అపకీర్తి పాలయిన (జగై, మదై) లకూ, బిల్వమంగళునికీ, తదితర చాలా మందికి దైవకృప లభించింది. అది పుణ్య పురుషులకు లభించింది. మేము పుణ్యపురుషుల మను కొనే వారి అభావన నుంచి బయట పడవేసి దాని కావల వున్న ఒక పరిశుద్ధ చేతన లోనికి నడిపించింది. అది ఏ విధమైన నియమానికైనా, శ్రేష్టమైన విశ్వధర్మానికి సైతం — అతిశయించిన ఒక శక్తి అది — ఎందుకనంటే ఆధ్యాత్మిక ద్రష్ట లంద రూ, ధర్మాన్ని, దైవకృపను విడదీసి చూడ గలిగారు. అయినప్పటికీ అది విచక్షణా రహితమైనది కాదు, కాకపోతే దానికే స్వంతమైన విచక్షణ దాని కున్నది. ఆ విచక్షణ వస్తువులను, వ్యక్తులను, సరైన సమయాలను, ఋతువులను, మనస్సు కున్న దృష్టితో గాక మరో దృష్టితో చూస్తుంది. మనస్సు అంచనా వేయలేని సాధనోపాయాల ద్వారా తరచుగా తెర వెనుక వుండి, వ్యక్తిలో దివ్య కృపా కటా క్షం వలన కలిగే ఒక స్థితిని సన్నద్ధం చేస్తుంది. ఆ స్థితి సిద్ధించినపుడు దైవకృప స్వయంగా పనిచేస్తుంది. ఇక్కడ మూడు శక్తు లున్నాయి. 1) కర్మకు, తదితరా నికి సంబంధించిన విశ్వధర్మం, 2) ధర్మ ప్రచారాల ద్వారా, అది చేర గలిగినంత మందికి అవకాశం యిస్తూ పనిచేసే దైవాధిపత్యం, 3) ఇతరమైన వాటి కన్న అంచనా వేయలేని అధిక స్థాయిలో, అత్యధిక నిర్నిరోధ రీతిలో పనిచేసే దివ్య కృప. దైవకృప ప్రకాశం కోసం తయారయ్యేంత వరకు, అదెంత కష్టంతో జరి

గినా, పిలుపుకు బదులు పలికే, తనను తాను ఉన్మీలనం చేసుకొనే దేదైనా జీవన విపరీత నడతల వెనుక వున్నదా అనేది అసలు ప్రశ్న — అదీ గాక, ఆ యేదో అని మనం అనుకొనేది, మానసిక, ప్రాణిక చలనం అయి వుండ గూడదు. అంతర్ నేత్రంతో స్పష్టంగా చూడగలిగిన, ఆంతరికమైన దేదో అయి వుండాలి. అదక్కడ వుండి వున్నట్లైతే, అది ముందుకు వచ్చి క్రియాశీల మైనపుడు, ఒక నిశ్చయాత్మక మైన నిర్ణయానికి, లేక మార్పుకు సంబంధించిన పని చేస్తూ దివ్యకృప తన సంపూర్ణ చర్యకై నిరీక్షిస్తూ వున్నప్పటికీ, దివ్య కరుణ పని చేయగలుగుతుంది. ఇది భవిష్యత్తులో జరిగేటట్లు వాయిదా పడవచ్చు, యెందు చేతనంటే, అస్తిత్వపు కొంత భాగం లేక అంశం స్వీకరించడానికి యింకా సన్నద్ధమై లేనటువంటిది మధ్యలో చొరబడ వచ్చు.

CWSA 29:168 - 69 శ్రీఅరవిందులు

దివ్య కారుణ్యం, దివ్య కృప

మొన్న యెప్పుడో యెవరో నవంబరు 24 వ తేదీ నాటి సందేశాన్ని గురించి అడిగారు. ఉన్నట్లుండి అకస్మాత్తుగా నేను దేన్నో చూచాను. శ్రీఅరవిందులు మాట్లాడుతున్నప్పుడు అదెంతో అద్భుతంగా వుండింది. నేను దివ్య కరుణను, దివ్య కృపను, 'ధర్మం' ను, ఆ దివ్యకృప ప్రతివానిపై ఎలా పనిచేస్తున్నదీ చూచాను — ప్రతివానిపై, ప్రతిదానిపై, విచక్షణా రహితంగా, షరతులు లేకుండా — దైవకృపను వారు స్వీకరించ గలిగే స్థితికి వారిని ఉద్ధరించుటలో ఆ కరుణ యెలా కన్పిస్తుందో చూచాను. అది చాలా అద్భుతం అనిపించింది.

అదీ, ఆ అనుభవం. ఈ దివ్య కరుణ వల కన్నాల గుండా యెలా పని చేస్తున్నదో అనుభూతి చెందాను. 'ధర్మం' యిక నెంత మాత్రం అవరోధం కాదనే అర్థాన్ని తెలిపినట్లు, ఆ దివ్యకృప యెంత శక్తివంతమో నేను చూచాను. ఈ దివ్య కరుణ ప్రతివానికీ అవకాశమిస్తు, ప్రతివానినీ స్పర్శిస్తూండడాన్ని నేను చూచాను. "అది ప్రతివానికీ అవకాశమిస్తుంది." అన్న దానికి వారి దృష్టిలోవున్న అర్థమేమిటో గ్రహించాను. సమానంగా, ఏ విధమైన ప్రాధాన్యత, లేక షరతు, లేక మరే విధమైనది, లేక ఏ స్థితికి సంబంధించిన విచక్షణ చూపకుండా ప్రతివానికి, అందరికీ కచ్చితంగా ఒకే విధమైన అవకాశం గాబట్టి ఈ కరుణ ఫలిత మేమిటంటే

దైవకృప ఉనికికి వీరి నందర్నీ మేలు కొలపడం, జగత్తులో దైవకృప లాంటి దొక టున్నదనే అనుభూతిని వారికి కలిగించడం. దానితో ఆకాంక్షించే వారి మరియు దృఢనమ్మకం వున్నవారి విషయంలో దైవకృప తక్షణమే పనిచేస్తుంది, సదా పనిచేస్తుంది, కాని దృఢ నమ్మకం వున్నవారి విషయంలో దాని ప్రభావం పూర్తిగా వుంటుంది.

ఇదంతా కూడా చాలా స్పష్టమైన యెంతో కచ్చితత్వం గలదిగా నుండింది! అదొక నూతన అనుభవం లాంటిది, నూతన జ్ఞానోదయం లాంటిది. శ్రీఅరవిందులే అనుభవించిన యీ దివ్యకరుణ ఆయన నేత్రాలలో దానిని చూడగలం. అది ముమ్మాటికీ నిజం, ఆయన నేత్రాలు పూర్తిగా కరుణామయం...

వారొకచోట యిలా వ్రాసారు. "ఏ ఒక్కరి విషయంలోనూ ఆ దివ్యకృప పెడమోము పెట్టదు. ఒక వేళ జరిగినా అది చాలా అరుదుగా జరుగుతుంది. కాని చాలామంది దివ్యకృపనుడి తాముగా దూరం పోతారు. కాని మనుష్యులే దైవకృపకు పెడమోము పెడ్తారు." కచ్చితంగా ఆ మాట లేవో గుర్తు లేవుగాని, ఆయన "వంకర" అనే మాట ఉపయోగించారనుకుంటాను, అది కూడా యెంతో యదార్థంగా నుండింది. అది దివ్యకృప తన చర్యను ఉపసంహరించు కోవడం కాదు. యెంతమాత్రం కాదు. ("దివ్య కృప పనిచేస్తూనే వుంటుంది. కాని మనుషులు మాత్రమే నిజంగా వక్రబుద్ధులు, వికృత రూపులు...")

వ్యక్తి వక్రగతిలో పడ్డాడంటే సర్వదా ఆవిధంగానే వుండటం అని అర్థంకాదు. దాని భావం ఏమిటంటే క్రియాశక్తి ముక్కు సూటిగా లక్ష్యం వైపు నడిచే బదులు స్వయంగా తన పైకే మలుపు తిరిగి రకరకాల కంపనలకు, తికమకలకు, మెలికలకు గురికాబడి అతని స్పందనలను వక్రగతి పట్టిస్తుందని. వక్రీకరించేది స్వయంగా వారి అస్తిత్వ విధానం (వక్రీకరణ అనేమాటే నాకు తరచు స్ఫురిస్తుంటుంది.) తిన్నగా వుండటానికి బదులు వంకరటింకరగా తయారైంది. అందుచేత దైవకృప యేమాత్రం ప్రభావం చూపలేదు. దానికి ప్రభావం ఉండదు.

Conversations with a deciple December 7, 1966

ఆధ్యాత్మిక బలం, చిత్తశుద్ధి, దైవకృప

బలాన్ని గురించి, దైవకృపను గురించి నేను చెప్పిన దాన్లో అర్థం కాని

దంటూ యేం లేదు. ఆధ్యాత్మిక ఉపలబ్ధి పొందటంలో బలాని కొంక విలువ ఉంది. కాని బలం వల్ల మాత్రమే తప్ప మరే ఆలంబనతోనూ అది జరుగదని చెప్పడం ఒక విపరీతమైన అతిశయోక్తి. దైవకృప అనేది క్రొత్తగా కనుగొనబడింది గాదు, అదొక వాస్తవమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవం. పండితులు, పటిమ గలవారిచే యెందుకూ పనికి రానటువంటి వారని భావించబడిన చాలామంది దివ్యకృప వల్ల లబ్ధి పొందారు. మానసిక శక్తి లేక శిక్షణ లేక నైతిక శక్తి లేక సంకల్పబలం లేనప్పటికీ, వాళ్ళు ఆకాంక్షించి ఆకస్మికంగా, లేక త్వరగా, ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కార స్థితి లోని కెదిగారు. ఎందుకనంటే వాళ్ళకు విశ్వాసం వుంది లేక చిత్తశుద్ధి వుంది. ఆధ్యాత్మిక చరిత్రకు సంబంధించిన అతి సాధారణ ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలైన యీ వాస్తవాలను చర్చకు పెట్టి, అవి కేవలం ఊహా విషయాలు కాబట్టి తిరస్కరించాలి అని ఎందుకంటున్నారో నాకు తెలియడంలేదు. బలం ఆధ్యాత్మికమైనదైతే అది ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారానికి ఒక శక్తి. అంతకంటె గొప్ప శక్తి చిత్తశుద్ధి. అన్నిటి కంటే మహనీయశక్తి దైవకృప. ఒక మనిషి గనుక నిజాయితీ గలవాడై వుంటే, సుదీర్ఘ మైన ఆలస్యం జరిగినా, అతడిని అతలాకుతలం జేసే కష్టాలెదురైనా, వాటన్నింటి గుండా అతను ముందుకు పోతాడని నేను లెక్కలేనన్ని సార్లు చెప్పాను. నేను దైవకృపను గురించి పదేపదే చెప్పాను. నేను భగవద్గీతలోని ఒక చరణాన్ని యెన్నో సార్లు ప్రస్తావించాను. అది "అహం త్వా సర్వ పాపేభ్యాం మోక్షయిష్యామి మాశుచః", దుఃఖించకు, సర్వపాపాల నుండి నిన్ను విడిపిస్తాను.

CWSA 29:72

ఆంతరిక దైవతం తీర్పు చెప్పదు, ఖండించదు

మన అనియంత్రిత ఊహా ధోరణి వల్ల అనవసరంగా నాటకీయం చేయబడిన మన ప్రేరణలు మన కోరికలకు, మన వ్యధలు, మన తిరుగుబాట్లకు, మన బాధలు, మన సంఘర్షణలకు యేమి విలువ ఉంది! మన అస్తిత్వ ఆంతరిక లోతుల నుండి మనపై వాలుతున్న మన బలహీనతలను భరిస్తూ, మన తప్పులను సరిదిద్దుతూ, మన గాయాలను మాన్పుతూ, మన అస్తిత్వాన్నంతా పునః శక్తివంతం జేసే తన శక్తి ధారలచే తానమాడిస్తున్న యీ గొప్ప, మహనీయ, దివ్య ప్రేమ ముందు వీటికేమాత్రం విలువ వుంది? ఎందుకనంటే యీ ఆంతరిక దైవతం

తనను తానుగా మన మీద యెన్నడూ వత్తిడి కలిగించదు, బలవంత పెట్టదు, భయపెట్టదు. తనను తాను మనకు అర్పించుకుంటుంది. సమస్త జీవుల హృదయాలలో, వస్తువుల కేంద్రంలో, తనను దాచుకొని మరచిపోతుంది. ఆమె యెన్నడూ నిందించదు, యెన్నడూ తీర్పు చెప్పదు, యెన్నడూ దూషించదు, ఖండించదు, కాని నిరంతరాయంగా యెట్టి వత్తిడినీ కలిగించకుండా చక్క జేయడానికి, మందలించకుండా మార్పు తీసుకు రావడానికి, అసహనం లేకుండా ప్రోత్సహించడానికి అతడు ఊహించగల సమస్త సౌభాగ్యాన్ని అతనికిచ్చి అతనిని సంపన్నుని చేయడానికి కృషిచేస్తూనే వుంటుంది. ఏ తల్లి ప్రేమ ఫలం మనల్ని పోషిస్తుందో, కాపు కాచి రక్షిస్తుందో, నచ్చజెప్పి సేద తీరుస్తుందో ఆ తల్లి ఆమె. ఎందుచేతనంటే ఆమె ప్రతి విషయాన్ని అర్థం చేసుకొంటుంది, ప్రతిదాన్ని సహిస్తుంది, ప్రతిదాన్ని మన్నించి క్షమిస్తుంది, ప్రతిదాన్ని అందుకోవాలని ఆశించేటట్లు చేస్తుంది. అందుకు సన్నద్ధమయ్యేటట్లు చేస్తుంది. తనలోనే సమస్తాన్ని భరిస్తూ, సమస్తానికీ సంబంధించిన దానినే గాక, దేనినీ తనదనుకొనకుండా, ఎందుకనంటే, సమస్తానికీ పైన ఆమె అధివసించి వుంటుంది గనుక, ఆమె సమస్తానికీ సేవకురాలు. అందుచేత పిన్నలు, పెద్దలు ఆమెతోపాటు రాజులుగా వుండాలను కొనే వారు, ఆమెతో పాటు వేల్పులుగా వుండాలనుకునే వారు, నిరంకుశులుగా గాక, ఆమెలాగా తోడబుట్టిన వారిమధ్య సేవకులుగా తయారౌతారు.

CWM 2: 42-43

పాపికి దైవకృప ప్రాప్తించడం

పాపికి దైవకృప ఎలా ప్రాప్తిస్తుంది?

అది పాపికి పాపిగా వుండడానికి సహాయం చేయదు! పాపం నుండి బయట పడటానికి పాపికి సాయం చేస్తుంది. అంటే "నీ కోసం నేనేమీ చెయ్యను" అని చెప్తూ, పాపిని దూరంగా నెట్టి వేయదు. పాపం చేస్తున్నప్పుడు కూడా దాని నుండి బయట పడటానికి సహాయం చేసేందుకు గాని అతడు పాపాన్ని కొనసాగించడంలో సహాయం చేసేందుకు గాదు, అది సదా అక్కడుండేది.

ఈ పాపానికి, నీవు చెడ్డవాడివనే భావానికి మధ్య గొప్ప భేదం వుంది, గనుక "నేను నిన్ను పట్టించుకోను. నానుండి దూరంగా నెట్టివేస్తాను. నీకేం

జరగాలనుందో అదే జరుగుతుంది. దాన్ని గురించి నేను పట్టించుకోను," అని అంటుందని సాధారణంగా అనుకొంటారు."భగవంతుడు నన్ను అలక్ష్యం చేసాడు" అని అనుకొంటారు కాని అసలు విషయం అది కాదని గ్రహించాలి నువ్వు. దైవకృపను నీవు అనుభూతి చెందలేక పోతున్నావు. కాని అత్యంత నికృష్టులైన పాపులు, అత్యంత దారుణమైన నేరస్తులు వారి నేరప్రకృతి నుండి, పాప ప్రవృత్తి నుండి వారు కోరితే వారిని మార్చడానికి సదా అచట వేచి చూస్తూ వుండనే వుంది. అది వారిని తిరస్కరించదు. కాని వారు కీడుచేయడానికి సహాయం చేయదు. అలా చేస్తే అది దైవకృప కానేకాదు.

CWM 6: 216-17

తనను తాను చాటుకొనని అనంత కరుణ

విశ్వాసం వున్నవారు గూడా, వారికోసం అంతా జరిగిపోవాలనుకొంటారు. వారికి అపనమ్మకం, మతిహీనత, అసామర్థ్యత వున్నప్పటికీ, వాళ్ళు మహాశక్తి పరాత్పరుడు తమకు అన్నీ చేయాలనుకొంటారు. దాన్నే వాళ్ళు సర్వశక్తిమంతత అంటారు. ఈ పరమసత్య కంపనం (దైవకృప, కరుణను కంపనాలుగా శ్రీమాత చెప్తున్నారు,) వారిమీద పడితే మొత్తం సర్వనాశనం అవుతుందనే సంగతి కూడా వాళ్ళకు తెలియదు, అంటే స్వయంగా వాళ్ళే నాశనమై పోతారు. వాళ్ళు తామేమిటని అనుకొంటున్నారో అది నాశనమై పోతుంది.

ఈ అనంత కరుణ దేనినీ నాశనం చేయదు, అది నిరీక్షిస్తూ వుంటుంది. అందుకు దానికి కృతజ్ఞతలు. ఇదో అద్భుతం, అద్భుతం తన పూర్తి శక్తితో తన పూర్తి క్రియాశక్తితో అది వేచి వుంటుంది. తనను తాను వారిపై విధించుకొనకుండా నష్టాన్ని వీలైనంత తగ్గించేందుకు అక్కడున్నానని తెలుపు తూంటుంది.

అది మహామహిమాన్విత కరుణ!

బుద్ధిలేని వాళ్ళు అందరూ దానిని అశక్తత అంటారు!

The Mother's conversations with a disciple, p.17, 1966

ప్రపంచంలో కరుణ, దైవికమైన విషాదం

ఒక ప్రగాఢ కరుణామయ స్థితినుండి, దైవం పదార్థంలో పనిచేస్తుంది. ఇచట

చెప్పిన యీ అంతరాత్మిక విషాదం ద్వారా, ఈ ప్రగాఢ కరుణ పదార్థంలో ప్రకటితమౌతుంది. దానినే మనం ఈ రోజు సాయంత్రం చదివాం. అది దేనినో తల క్రిందులు చేసినట్లుగా వుంది. చెప్పబడిన విషయం అదే గాని అది యీ విధంగా క్రిందుమీదైంది (శ్రీమాత తమ రెండు చేతులను కలిపి, తరువాత దేన్నో సమర్పిస్తున్నట్లుగా తెరుస్తారు) అహంకారమైన విషాదంగా గాక, సార్వజనీనమైన విషాదం యెడల సానుభూతిద్వారా, అభిన్నత్వాన్ని వ్యక్తం చేసే విషాదమైనటువంటి దానిలాగా అంతరాత్మిక చేతనలో ప్రకటితమైన దైవస్థితి ఆ కరుణ. ("ప్రార్థనలు, ధ్యానాలు" తరువాత చెప్పిన దాన్లో) నేను దీనిని చెప్పాను. "నేను దుఃఖించాను. నా జీవితపు అత్యంత మధురమైన కన్నీటిని కార్చాను" అని చెప్తూ, ఒక అనుభవాన్ని సుదీర్ఘంగా వివరించాను. ఎందుకంటే నేను దుఃఖించినది నాకోసం కాదు అని నీవు అర్థం చేసుకోవాలి. సరే అది అలా వుంది. మానవులు యెప్పుడూ అహంకారిక కారణాలవల్ల మానవీయంగా బాధ పడ్తారు. ఉదా: వారు ప్రేమించిన వ్యక్తిని వారు కోల్పోయి నపుడు బాధ పడ్తారు, దుఃఖిస్తారు. వారు దుఃఖించేది చనిపోయిన వ్యక్తి స్థితికి గాదు, అధిక భాగం, నూటికి తొంభై తొమ్మిది వంతులు చనిపోయిన వ్యక్తి స్థితి అతడు సంతోషంగా నున్నాడా లేక దుఃఖితుడుగా వున్నాడా. బాధలోవున్నాడా లేక ప్రశాంతంగా వున్నాడా వాళ్ళకు తెలియదు. తమకు తాముగా అనుభవించే యెడబాటుకు వాళ్ళు దుఃఖిస్తారు. తాము ప్రేమించే వ్యక్తి తమ దగ్గర వుండాలని కోరుకొన్నారు గాని అతనేమో వెళ్ళిపోయాడు. అందుచేత మానవ విషాదానికి మూలంలో, ఎప్పుడూ, తనమీదకే తాను తిరిగే మలుపు ఒకటుంటుంది. కొంచెం అటు యిటుగా అది యెరుక గలిగినదే, కొంచెం అటుయుటుగా — యెలా చెప్పాలి? అది వారి అంగీకారం పొందినదే అయి వుంటుంది. మరొకరి దైన్య స్థితి కతడు దుఃఖించినా అందులో యెప్పుడూ వ్యక్తిగతమైనదేదో కలిసిపోయే వుంటుంది. అది మిశ్రమం, ఆ విషాదంలో అంతరాత్మికమైనది కూడా కలిస్తే, "వ్యతిరిక్తమైన కరుణ" అంశం అందులో వుంటుంది. (దాన్నే నేను ఓ క్షణం క్రితం వివరించ యత్నించాను) అది అస్తిత్వంలో ప్రవేశిస్తుంది. రెండింటిని వేరు చేయగలిగితే, ఆ పనిమీద కేంద్రీకరిస్తే, తన అహం నుండి బయటపడి, యీ వ్యతిరిక్త కరుణతో మమేకమైతే, దీని ద్వారా మహనీయమైన విశ్వజనీన కరుణతో అతడు సంపర్కం లోనికి రాగలడు.

ఆ విశ్వజనీన కరుణ అపార మైనది, బృహత్తర మైనది, ప్రశాంత మైనది, శక్తివంత మైనది, లోతైనది, పరిపూర్ణశాంతితో నిండివున్నది, అనంత మాధుర్యం కలది.

CWM 6: 144

అంతరాత్మిక ద్వారం గుండా కరుణ లోనికి ప్రవేశించడం

తన విషాదాన్ని యెలా ప్రగాఢం చేయడమో తెలిస్తే, దాని సరైన హృదయం లోనికి చేరి, అహంకారిక వ్యక్తిగత భాగంనుండి ఆవలకు యెగసి, మరింత లోతుకు పోతే, అతడు ఒక గొప్ప వివేకద్వారాన్ని తెరువ గలుగుతాడు. విషాదం కోసమే విషాదాన్ని కాంక్షించాలని గాదు దీనర్థం. అది సంప్రాప్త మైనపుడు నీ విషాదపు అహంకారం, ఊర్థ్వానికి లేవగలిగితే యేది అహంకారిక భాగమో మొదట చూచి, నిన్ను బాధించినదేదో దాన్ని చూచి, నీ బాధకు అహంకారిక కారణమేదో చూచి, పైకి పోయి, దాని కావలకు, విశ్వజనీనమైన దేనివైపుకో, లోతైన ప్రాథమిక సత్యంవైపు సదా లేవగలిగితే అప్పుడు నీవు అనంత దివ్య కరుణలో ప్రవేశిస్తావు. అప్పుడు అక్కడ తెరచుకొనేది యదార్థంగా ఒక అంతరాత్మిక ద్వారం కాబట్టి, నేను కన్నీళ్ళు కార్చడాన్ని ఎవరైనా చూచినపుడు, చూచిన క్షణంలోనే సంపూర్ణంగా యేకం గావడానికి ప్రయత్నిస్తే — ఈ కన్నీళ్ళలో ప్రవేశించడానికి వాటిలో కరిగిపోవడానికి, అర్థమైందనుకొంటాను. అది ద్వారాన్ని తెరుస్తుంది. ద్వారాన్ని తెరచి పూర్ణానుభవాన్ని పొందితే, చాలా అపురూప అనుభవం కలుగుతుంది. అది నీ చేతనపై చాలా గట్టి ముద్ర వేస్తుంది. మామూలుగా అది చెరగి పోదు, కాని ద్వారం గనుక తిరిగి మూసుకుపోతే, నీ సాధారణ నడకలలో నీ వేమిటో అదిగా నీవు మరోసారి తయారైనప్పుడు కూడా అది నిన్ను విడువక యెక్కడో వెనుకగా ఉండనే వుంటుంది. తీవ్రమైన యేకాగ్రతలో మునిగిన క్షణాలలో దాని లోనికి వెనక్కు వెళ్ళగలవు. వెనక్కు వెళ్ళి ఒక అనంత మాధుర్యపు అపరిమేయ తను, గొప్పశాంతిని తిరిగి అనుభూతి చెందగలవు. బుద్ధితో గాక ప్రతిదానినీ అర్థం చేసుకొనే, అన్నింటి యెడల కరుణ చూపించే, సమస్తాన్నీ ఆలింగనం చేసుకొని, సమస్తానికీ స్వస్థతని కలిగించే స్థితి అది.

CWM 6:145-46

దివ్యకరుణ, దైవికమగు ప్రాతికూల్యత

అమ్మా! దైవికమగు ప్రాతికూల్యత అంటే ఏమిటి?

సంపూర్ణ కరుణ నిండుగా గల ఒక ప్రాతికూల్యత అది. ఇతరులను చెడు కంపనం నుండి రక్షించడానికి తనపైకి ఆ చెడు కంపనాన్నే తీసుకొనేదేదో అది... ఒక అపసవ్య, నీచ కదలిక పర్యవసానాలు (మౌనం) తప్పు చేసిన వాని పైకి ఉదాసీన వైఖరితో దానిని త్రోసివేయడానికి బదులుగా దానిని జీర్ణించు కొంటుందది. అలా చేయడం దానిని తనలోనే రూపాంతరీకరించడం కోసం, వీలైనంతవరకు చేసిన తప్పు భౌతిక పర్యవసానాలను తగ్గించడం కోసం అలా చేస్తుంది.

శివుడు ప్రపంచంలో వున్న చెడునంతా పానం చేసినందు వల్ల అతని కంఠంపై యేర్పడిన నల్లని మచ్చను గురించిన కథ, యీ దైవిక ప్రాతికూల్యతను తెలియ జేసే ఊహా దృక్పథం అని నేను భావిస్తున్నాను. అది అతని కంఠంపై నల్లని మచ్చ పడేటట్లు చేసింది.

CWM 6: 286

దివ్యకరుణ, దివ్యకృప

దివ్యకరుణ అనేది, నిలబడే వానికి ఆసరా యిచ్చే దానితో సమానం. పూర్ణ బలం, దయకలిగిన జాలి, క్షమించి చక్కదిద్దే, అపరాధాల నన్నింటినీ మరచిపోయి ప్రతి దాని శుభాన్నీ యెల్లప్పుడూ కోరుతూండే ఒక జాలి అది.

CWM 17:10

వారికి అర్హత వున్నా లేకపోయినా, అందరూ బాధను ఉపశమింప జేయాలని కాంక్షిస్తుంది కరుణ.

బాధకు జీవించే హక్కున్నదని దివ్య కృప గుర్తించదు. బాధను రద్దు చేస్తుంది.

CWM 16:345 శ్రీమాత

ప్రపంచభారాన్ని మోయడం

అమ్మా! మానవ బాధను, దైవం తన పైకి తీసుకొన్నప్పుడు ... మన మీద

చూపించినట్లుగానే ఆతనిపైన కూడ ప్రభావం చూపుతుందా? అంటే మనం వాటిని సంవేదించినట్లుగానే, బాధ, విషాదాలను ఆతడు గూడా సంవేదిస్తాడా?

లేదు, లేదనే నేను చెప్పగలను. ఎందుకనంటే అజ్ఞాన స్థితికి జ్ఞానస్థితికి మధ్య స్వతహాగా బేధమున్నదనేది స్పష్టం. ఉదా: నీకు బాధ కలిగించే దేదైనా జరిగి నపుడు అజ్ఞాతస్థితిలో బాధ కలిగించిన విషయం ఒక ప్రత్యేక లక్షణాన్ని సంత రించుకొంటుంది. కాని బాధకలిగించిన విషయాన్ని జ్ఞాన స్థితిలో స్వీకరించి నపుడు దానికి అదే ప్రభావం వుండదు. భౌతిక విషయాన్ని చాలా భౌతికమైన ఒక దెబ్బను గట్టిగా కొట్టిన ఒక దెబ్బను ఉదాహరణగా తీసుకొందాం. (యిలా అని సంజ్ఞ చేసి, చూపిస్తారు) వ్యక్తి సాధారణ అజ్ఞాన స్థితిలో వున్నప్పుడు, ఆ దెబ్బ ప్రభావం చాలా యెక్కువగా వుంటుంది. పూర్తిగా అది దాని తీవ్రత మీద, ఆధారపడి వుంటుంది. దెబ్బ దేని వల్ల తగిలింది, అది యెవరికి తగిలింది అనే వాటి మీద ఆధారపడి వుంటుంది, కాని అజ్ఞాన స్థితికి బదులు జ్ఞానస్థితిలో వున్న వానికి అదే విధమైన దెబ్బను అదే వ్యక్తి కొడితే, వెంటనే దేహ ప్రతిచర్య, పర్యవసానాలను కనీస స్థాయికి తగ్గించే విధంగా వుంటుంది. ఇది పచ్చి నిజం! కొన్ని సందర్భాలలో పర్యవసానాలనే పూర్తిగా రూపుమాపడం వరకూ పోతుంది. అది అసలు పర్యవసా నాలనే లేకుండా చేసేంత వరకూ కూడా పోతుంది. ఎందుకనంటే ప్రతిచర్య అజ్ఞానానిది గాక జ్ఞానానిది గనుక. అందుకని రెండింటి పర్యవసానం ఒకటేనని చెప్పలేరు. నైతిక విషయాలలో యిది స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. ఎందుకనంటే, ఉదా: సాధారణ భావావేశాల అహంకారిక అంధత్వ మంతటితో ఒక భావావేశ కుదుపుకు లోనవ్వడానికి బదులు, అతడు దానిని విషయంగా, అంటే తనకు బాహ్యమైన దానిగా అదేమిటో చూచి, ఆ కంపనలో యేమేమి కూడి వున్నాయో చూస్తాడు. తక్షణమే దానిపై వెలుగును, జ్ఞానాన్ని, సత్యాన్ని ప్రసరింప జేసినందున సమస్త అంశాలు వాటి వాటి స్థానాల్లో పెట్ట బడతాయి. అది తక్షణమే జరుగుతుంది. అత్యంత పదార్థ దేహంపై సైతం, అత్యంత పదార్థ సంబంధమైన రీతిలో అయినప్పటికీ ప్రభావం ఒకటి కాదు అని గట్టిగా చెప్పగలను. పైగా దాన్ని అర్థం చేసుకోవడం కూడా చాలా తేలిక. ఎందుకంటే ప్రభావం గనుక ఒకటే నైయితే, దైవం చెడును తన మీద వేసుకొన్నందు వల్ల యెటువంటి మంచి పర్యవసానమూ వుండదు. చెడు చెడుగానే మిగిలి పోతుంది. అందువలన జగత్తు

కూడా యిప్పుడున్నట్లుగానే కొనసాగు తూంటుంది. ఎందుకనంటే అతడు తన పైకి తీసుకొన్న దాన్నంతటివీ, అజ్ఞాన కంపనా లన్నింటినీ, తేజోమయమైన కంప నాలుగా రూపాంతరీకరించే శక్తి అతనికుంది. లేకపోతే, అది నిరుపయోగం గావడ మే గాక, అది అసాధ్యం కూడా అవుతుంది, పొంతన లేనిదిగా తయారవుతుంది.
CWM 6:286-88

దైవ వ్యవహార శైలి

ఇక ప్రతివానినీ ఒకే విధంగా ఆదరించడం అనేది బాగా తికమక పెట్టే విష యమే! దైవం, ప్రతి దానినీ ఒకే విధంగా ఆదరించాలని చెప్పినప్పుడు, ఆ విధ మైన తికమక ఏర్పడుతుంది. అందు వలన ప్రపంచంలో వైవిధ్యం వుండడంలో ప్రయోజన మేమీ లేదు, ఇద్దరు ఒకే రకమైన వ్యక్తులు లేకపోయినా యిబ్బందేమీ లేదు. ఎందుకంటే ఇది వైవిధ్య సూత్రాన్నే విరోధించి నట్లవుతుంది. జగత్తులో వున్న దానంతటి యెడల, యేకత్వం, ప్రేమ, పరిపూర్ణ కరుణను అర్థం చేసుకోవ డంలో ఒకే విధమైన ప్రగాఢ ధోరణి కోసం నీవు ఆకాంక్షించ వచ్చు — అది వుండి తీరవలసిన ఆకాంక్ష. కాని యిదే ధోరణిని ప్రతి సందర్భానికి ఒక భిన్న మైన రీతిలో ఆ సందర్భపు సత్యానికి, అవసరానికి తగినట్లుగా అన్వయించ వచ్చు. కర్మ ఉద్దేశ్యం లేక మూలం అనేది ఒకటే. కాని సందర్భాన్న ననుసరించి, ప్రతి సందర్భపు సత్యాన్ని అనుసరించి, ఆచరణ పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా వుండవచ్చు. కాని దానికి కచ్చితంగా బాహ్య యాదృచ్ఛిక సంఘటన లన్నింటి నుండీ స్వేచ్ఛ కలిగి వున్న అత్యున్నత ధోరణి, అత్యంత గంభీర, అత్యంతావశ్యక సత్యం అత నికి తెలిసి వుండి తీరాలి. అప్పుడతడు ప్రతి నిముషం అత్యంతావశ్యక సత్యాన్ని మాత్రమే గాక ఆచరణలోని సత్యాన్ని కూడా చూడగలుగుతాడు. ప్రతి సందర్భం లోనూ అది భిన్నం. అయినప్పటికీ — మనం 'అనుభూతి' అని అంటున్నది — యిది చాలీ చాలని పదం అయినప్పటికీ — లేక అతడు యే చేతనా స్థితిలో కర్మ చేస్తున్నాడో అది సారతః ఒక్కటే. కాని విషయాల సారభూత లోతులలోనికి ప్రవేశించి అత్యున్నత శిఖరాల నుండి వాటిని చూడకపోతే, యిది అర్థం కాదు. అర్థమైనప్పు డదొక చాలినంత ఔన్నత్యం గల చేతన, వెలుగు కేంద్రంలా లేక విషయాల నన్నింటినీ ఒకే సమయంలో, సారతః అవేమిటో మాత్రమే గాక, అభి

వ్యక్తిలో గూడా అవేమిటో చూడ గలుగుతాడు. చేతన కేంద్రం ఒకటే అయినప్పటికీ, అభివ్యక్తి యెంత వైవిధ్య మైనదో అంత వైవిధ్యంగా, కర్మకూడా వుంటుంది. అదే అభివ్యక్తిలో దివ్య సత్యసాక్షాత్కారం లేనియెడల ప్రపంచంలోని సమస్త వైవిధ్యతనూ, దాని సారభూత అనభివ్యక్త యేకత్వానికి వెనక్కు తీసుకురావడాన్ని వదలుకొన్నట్లే. ఎందుకనంటే అభివ్యక్తి లేనపుడే, ఆ యేకైకుడు, ఒకే ఒక్కనిగా అభివ్య క్తమయ్యాడు. కాని వ్యక్తి అభివ్యక్తిలో ప్రవేశించగానే, ఆ యేకైకుడు నానాత్వంగా అభివ్యక్తమయ్యాడు. నానాత్వంలోనే నానాకర్మలు, నానా విధానాలు యిమిడి వున్నాయి.

CWM 8: 407-408 స్వేచ్ఛానువాదం: కె.వి. రావు

సృష్టి బాధను దైవం తనమీద వేసుకొనడం

ప్ర: మాతా, అజ్ఞానం, పీడనం వలన బాధ వస్తుంది కదా, కాని దివ్యజనని తన పిల్లల కోసం అనుభూతి చెందే బాధ, పీడనాల లక్షణం ఏ విధంగా ఉంటుంది— సావిత్రిలో దివ్యజనని?

స: దానికి కారణం ఆమె వారి ప్రకృతిలో భాగస్వామి అవుతుండడం మూలంగానే. ఆమె వారి ప్రకృతిలో పాలుపంచుకోవడానికి క్రిందికి భూమిమీదకు దిగి వచ్చింది. కారణం ఆమె వారి ప్రకృతిలో పాలు పంచుకోకపోతే గనక, ఆమె వారికి దారి చూపి ముందుకు నడిపించలేదు. బాధే లేనటువంటి ఆమె తన పరమోత్కృష్ట చైతన్యంలోనే ఉంటే, తన పరమోత్కృష్ట జ్ఞానంలోనే ఉంటే, ఆమెకు మానవ అస్తిత్వాలతో ఎటువంటి సంబంధమూ ఉండే అవకాశం లేదు. దానికోసమే ఆమె మానవ చైతన్యాన్ని, రూపాలను తీసుకోవలసిన అవసరం కలిగింది, ఆ విధంగా వారితో ఆమె సంపర్కంలోకి చేరటానికి శక్యం కలుగుతుంది. కేవలం అంతమాత్రమే తప్ప, ఆమె మర్చిపోదు: ఆమె వారి చైతన్యాన్ని తనదిగా గ్రహిస్తుంది. కాని ఆమె తన సొంత వాస్తవమైన, పరమోత్కృష్ట చైతన్యంతో సంబంధంలో ఉండియే ఉంటుంది. ఆవిధంగా, రెండింటినీ కలపడంతో, ఎవరైతే అన్యచైతన్యంలో ఉంటారో వారిని పురోభివృద్ధి చేయగలుగుతుంది. కాని ఆమె

వారి చైతన్యాన్ని తనదిగా గ్రహించక పోతే, ఆమె వారి దుఃఖ బాధను అనుభవిం చక పోతే, ఆమె వారికి సహాయం చేయ లేదు. ఆమెది అజ్ఞానంలో అనుభవించే బాధ కాదు; ఆమె తాదాత్మ్యతతో బాధ ననుభవిస్తుంది. కారణం, ఆమె వారితో సంపర్కంలోకి వెళ్ళ గలగటానికి, వారు ఉన్న స్థితినుంచి వారిని బయటకు లాగ గలగటానికి, వారి కున్నటువంటి అవే స్పందనలను పొందటానికి ఆమె సమ్మతిం చింది. వారితో ఆమె సంపర్కం లోకి వెళ్ళకపోతే, ఆమె అనుభూతిని ఏ మాత్ర మూ పొందలేరు, లేదా ఉజ్వలమైన ఆమె వెలుగులను ఎవ్వరూ భరించలేరు.... ఇది అన్ని రకాలైన సంప్రదాయ రీతుల లోను, అన్ని రకాల మతాల లోను చెప్ప బడింది. వారు దైవిక త్యాగాన్ని గురించి చాల తరచుగా చెప్పటం జరిగింది. కాని ఒక విధమైన దృక్పథం ప్రకారం అది నిజమే. అది స్వచ్ఛందమైన త్యాగం, కాని అది నిజం. పరిపూర్ణ చైతన్య స్థితిని, పరిపూర్ణ ఆనందాన్ని, పరిపూర్ణ శక్తిని వదిలిపెట్టి, అజ్ఞానంలోనుంచి బాహ్య ప్రపంచాన్ని బయటకు లాగటానికి ఆమె అ జ్ఞాన స్థితిని ఆమోదించింది. ఈ స్థితిని గనక ఆమె ఆమోదించక పోయినట్లైతే, ఆమెకు దానితో ఏ సంపర్కమూ ఉండబోదు, ఏ సంబంధమూ సాధ్యమయ్యే విషయం కాదు. అవతారానికి సహేతుకమైన కారణం ఇదే. అన్యథా వాటి ఆవశ్య కత వుండేది కాదు. దివ్యచైతన్యం, దివ్యశక్తి వారున్న పరిపూర్ణ స్థితినుంచి సూటి గా పనిచేయ గలిగితే, సూటిగా పదార్థంమీద పనిచేయగలిగి దానిని పరివర్తన చేయగలిగితే, అప్పుడు మనిషి కున్నటువంటి శరీరాన్ని ధరించ వలసిన ఆవశ్య కతే లేదు. దివ్య సత్యలోకంనుంచి పరిపూర్ణ చైతన్యంతో చైతన్యంమీద పనిచేస్తే సరిపోయేది. నిజానికి అది పనిచేస్తుంది, కాని బహుశా చాలా నెమ్మదిగా, ప్రపం చాన్ని పురోభివృద్ధి నొందించటానికి ఈ విశేష ప్రయత్నం ఉన్నప్పుడు, దానిని ఇంకా త్వరగా ముందుకు పోయేటట్లు చేసేటప్పుడు, దైవం మానవ ప్రకృతిని తీసుకోవలసిన ఆవశ్యకత ఉంది. మానవ శరీరాన్ని తీసుకోవటం ద్వారా ఒకరు మానవ ప్రకృతిని తీసుకోవటానికీ బద్ధుడవుతారు, పాక్షికంగా. కేవలం, ఒకరు తమ చైతన్యాన్ని పోగొట్టుకోకుండా, దివ్య సత్యంతో సంబంధాన్ని పోగొట్టుకో కుండా, ఒకరు ఈ చైతన్యాన్ని ఈ దివ్యసత్యాన్ని అట్టే పెట్టుకొంటారు. ఈ రెం డింటినీ కలపడం ద్వారా, కచ్చితంగా ఈ రకమైన రసాయన యోగ పరివర్తనను

సృష్టించ గలుగుతారు. కాని పదార్థాన్ని స్పృశించకపోతే, వారు దానికి ఏమీ చేయలేరు.

CWM5: 387-88

కారుణ్యం — దైవజోక్యం

.... జోక్యం చేసుకోక పోవటం ఎప్పుడూ వివేకవంతమైన పనే — జనులు తలా తోకా లేని విధంగా జోక్యం చేసుకుంటారు. కేవలం ఇతరులకు సలహాలిచ్చే అలవాటు ప్రకారం తమ అభిప్రాయాలను తెలియ జేస్తుంటారు.

అసలైన విషయం యొక్క దృష్టి నీకు ఉన్నప్పటికీ కూడా, జోక్యం చేసుకోవటం చాలా అరుదుగా వివేకవంతమైన దవుతుంది. ఒకరు ఒక పని చేయ దలచుకొన్నప్పుడు అది తప్పనిసరిగా వినాశానికి దారి తీసేదైనప్పుడు మాత్రమే అది అనుల్లంఘనీయమైన దవుతుంది. అప్పుడుకూడా, జోక్యం (నవ్వు) ఎల్లప్పుడూ ప్రభావకారి కాదు.

వాస్తవానికి, జోక్యం సమర్థనీయమైన దయ్యేది కేవలం నీకు పూర్తిగా కచ్చితంగా సత్యం యొక్క దృష్టి ఉన్నప్పుడు మాత్రమే. కేవలం అదే కాదు. దానితో పాటుగా పర్యవసానాల యొక్క స్పష్టమైన దృష్టికూడా. ఎవరో ఒకరి పనులలో జోక్యం చేసుకోవటానికి ఒకరు తప్పకుండా ప్రవక్త అయ్యుండాలి. ఆ ప్రవక్త మొత్తం అంతా మంచితనంతో కారుణ్యంతో ఉండాలి. ఒకరికి అవతలి వ్యక్తి విధిలో జోక్యం చేసుకోవడం వలన సంభవించే పర్యవసానాల దృష్టి కూడా తప్పక ఉండాలి. జనులు ఎల్లప్పుడూ ఒకరి కొకరు "ఇది చెయ్యి, అది చెయ్యవద్దు" అనే సలహా ఇస్తుంటారు. నేను దానిని గమనిస్తుంటాను. వారు ఎంత గందరగోళాన్ని సృష్టిస్తున్నారో వారికి ఎటువంటి భావనా ఉండదు. గందరగోళాన్ని అస్తవ్యస్తతను వారు ఎంత ఎక్కువ చేస్తారో వారికి తెలియదు. ఒక్కొక్కప్పుడు వారు వ్యక్తియొక్క సహజమైన అబివృద్ధికి హాని కలుగ జేస్తారు.

అభిప్రాయాలు ఎల్లప్పుడూ ప్రమాదకరమైనవని, చాలా తరచుగా అవి పూర్తిగా ఎందుకూ కొరగానివని నేననుకొంటాను. ఇతరుల వ్యవహారాల్లో నీవు తల దూర్చ కూడదు, నీవు వారికంటే అపారంగా వివేకవంతుడవైతే తప్ప. సహజంగానే, ఒక వ్యక్తి ఎల్లప్పుడూ తనకు తాను వివేకవంతుడననే తలుస్తాడు! నేను

ఈ విషయాన్ని వాస్తవ దృష్టిలో మాట్లాడుతున్నాను. కాని నీ సొంత అభిప్రాయం ప్రకారం మాత్రం కాదు. భవిష్యత్తును నీవు ఇంకా బాగా చూడ గలిగితే, నీవు వ్యామోహాలన్నింటికీ, కోరికలకూ, అంధ ప్రతిక్రియలకూ అతీతుడవైతే తప్ప జోక్యం చేసుకోకూడదు. ఇతరుల జీవితంలో జోక్యం చేసుకొనే హక్కు కలిగి ఉండటానికి నీవు వీటన్నింటికీ నీకు నీవుగా అతీతుడవుగా ఉండాలి. అతడు జోక్యం చేసుకోమని అడిగినా కూడా. అతడు అడగనప్పుడు అది కేవలం నీ వ్యవహారం కానటువంటిదైన ఏదో ఒక దానితో అనవసరంగా జోక్యం కలుగజేసుకొనటమే అవుతుంది.
CWM 10: 235-236

దివ్యకారుణ్యం — దైవదృష్టి

ఎవరైతే తెలివితేటలలో ఉన్నతోన్నత స్థాయిలకు చేరినప్పటికీ, వారిలోని మానసిక ప్రవృత్తులను నియంత్రించ లేకపోతారో, వారికి అందరూ తమ మాదిరిగానే ఆలోచించాలనే, తాము అవగాహన చేసుకొన్న విధంగానే అందరూ చేసుకొనే సామర్థ్యం కలిగి ఉండాలనే అమాయకత్వపు తపన ఉంటుంది. ఎప్పుడైతే ఇతరులు ఆ విధంగా ఉండరో, వారికి ఆ విధంగా అర్థం చేసుకొనే శక్తి లేదో, అటువంటప్పుడు వారి మొదటి ప్రతిక్రియ విపరీతంగా తల్లడిల్లిపోవడం, అప్పుడు వారు ఆశ్చర్యచకితులై అంటారు. "ఎటువంటి మూఢుడు!" కాని వారేమాత్రం మూఢులు కారు. వారు వేరే విధంగా ఉన్నవారు, వారు మరొక్క క్షేత్రంలో ఉన్నారు. నీవు జంతువు వద్దకు వెళ్ళి, "నీవు మూఢమతివి" అని అనవు, నీవు "ఇది ఒక జంతువు" అంటావు. మరి నీవు "ఇది ఒక మనిషి" అంటావు. అది మనిషే; కేవలం మానవ మాత్రులు కాని వారున్నారు. కానీ ఇంకా కొంతమంది ఉన్నారు. వారు దేవతలు కారు. వారు ఒక పరిస్థితిలో ఉన్నవారు..... వాస్తవానికి ఒక ఇబ్బందికర పరిస్థితిలో, కాని అది ఎంతో ఓదార్పు నిచ్చేది, ఎంతో తియ్యనైనది, ఎంతో అద్భుతమైనది. ఈ దర్శనం ప్రతీదీ పూర్తిగా సహజమైన, తన లక్షణాన్ని వ్యక్త పరుస్తూ. దాని విస్తృతిలో సమస్త దర్శనంతో ఒకటేదో లభ్యమౌతుంది. అది అవగాహన చేసుకొనే కారుణ్యం — అదేమీ తక్కువస్థాయి మీద ఎక్కువ స్థాయికి ఉండే దయ కాదు, నిజమైన, దైవికమైన దివ్యకారుణ్యం,

అది ప్రతివ్యక్తి తప్పకుండా ఏ విధంగా ఉండాలనే సంపూర్ణ గ్రహణశక్తి.
CWM 11: 29

దివ్యకారుణ్యం — దివ్యప్రేమ

కాని అప్పుడు హఠాత్తుగా ఒక్కసారిగా, నిజమైన ఈ దివ్య కారుణ్యం, దివ్యప్రేమ వచ్చినప్పుడు, వెల్లడవుతున్న ఈ విషయాలన్నింటినీ ఒకరు ఎంతో దారుణంగా, ఎంతో అసహనంగా, ఎంతో అసంగత మైనవిగా చూపినప్పుడు, అన్ని అస్తిత్వాల మీద, అన్ని విషయాలమీద సైతం అసాధారణమైన క్లేశం ఉంటున్నప్పుడు.... ఆ సమయంలో భౌతిక అస్తిత్వంలో ఒక ఆకాంక్ష ప్రభవిస్తుంది, దీన్ని ఓదార్చడానికి, స్వస్థత చేకూర్చడానికి, దానిని తొలగించ డానికి. అప్పుడక్కడ, అందులో దివ్యప్రేమ, దాని దివ్యమూలంలో ఏదో ఒకటి నిరంతరం దివ్యానుగ్రహ జోక్యంగా భావించ బడేది ప్రవేశిస్తుంది: ఒక శక్తి, ఒక తియ్యదనం, ఏదో ఒక ప్రకంపన లాంటిది, అంతటా పరచుకొన్న ఊరడింపు లాగా. కేవలం ఒక ప్రకాశవంతమైన చైతన్యం మాత్రమే కొన్ని స్థానాలపై దాని ప్రభావం చూపగలదు, ఏకాగ్రం కాగలదు. అక్కడే, అక్కడ మాత్రమే, ఆలోచనల అసలైన ఉపయోగాన్ని ఒకరు ఏ విధంగా వినియోగించ వచ్చనే దానిని నేను చూసాను. ఈ ప్రకంపనను ఆలోచన ఒక విధమైన మాధ్యంగా ఒకచోటి నుంచి మరొక చోటికి, ఎక్కడెక్కడ దాని ఆవశ్యకత ఉంటుందో, అక్కడక్కడకు తీసుకుపోతుంది. ఈ శక్తి, ఈ ప్రకంపన తీయదనం గ్రహించ బడటానికి ఒత్తిడి చేస్తూ ప్రపంచంమీద స్థిర శక్తిగా పనిచేస్తుంది. కాని అది వ్యక్తిత్వరహిత చర్య, ఆలోచన — ప్రకాశవంతమైన ఆలోచన, సమర్పించబడిన ఆలోచన, ఇక ఎంతమాత్రము ఉపకరణముగా తప్ప ఇతరముకాని ఆలోచన, ప్రారంభించడానికి ప్రయత్నించని ఆలోచన. ఉన్నతోన్నత చైతన్యంతో కదలించబడటం మూలంగా సంతృప్తి పొందినటువంటిది. ఆ ఆలోచన, ఒక సంపర్కాన్ని, ఒక సంబంధాన్ని నెలకొల్పటానికి, ఎక్కడెక్కడ ఆవశ్యకత ఉందో, అక్కడక్కడ, నిర్దిష్టమైన స్థానాలమీద ఆ వ్యక్తిత్వరహితమైన మహాశక్తి పనిచేయడాన్ని సుసాధ్యం చేయడానికి మధ్యవర్తిగా పనిచేస్తుంది.
CWM 11: 42- 43

దివ్యకారుణ్యం — దైవన్యాయం

ప్ర: దైవం అన్యాయానికి దండన విధిస్తుందా? ఆయన కసలు ఎవరినైనా శిక్షించటం సాధ్యమయ్యే విషయమేనా?

స: విషయాలను మనుషులు చూసే విధంగా దైవం చూడదు. ఆయనకు శిక్షలు విధించడం లేదా బహుమతు లీయడం అవసరంలేదు. ప్రతి కర్మ దానితో పాటు దాని ఫలితాన్ని, పర్యవసానాలనూ, తీసుకువస్తుంది.

కర్మలక్షణాన్ని బట్టి నిన్ను అది దైవం వద్దకు తీసుకు వెళ్తుంది లేదా ఆయనకు దూరంగా తీసుకు వెళ్తుంది, అదే పరమోత్కృష్ట పర్యవసానం.

*

మనిషి ఏర్పరచుకున్న న్యాయాన్ని బట్టి అపరాధి శిక్షార్హుడు. కానీ మానవ న్యాయం కంటె ఎక్కువ అనివార్యమైన న్యాయం ఒకటుంది. అది దైవ న్యాయం, కారుణ్య పూరితమైన దయ: ఈ ధర్మం కారణంగా ప్రపంచం చాలాకాలం మన గలుగుతున్నది, దివ్యసత్యం దివ్యప్రేమల దిశగా పురోభివృద్ధి చెందుతున్నది.

CWM 14:24

దివ్యకారుణ్యం కేవలం తినబడిన వారికే కాకుండా, తినేవారికి కూడా చేరు తుంది — కేవలం చిత్రహింసకు గురైన వారికే కాకుండా, చిత్రహింసకు గురి చేసే వారికి కూడా చేరుతుంది.

CWM 14:131

..... మనుషులు ఎప్పుడూ అపరాధి శిక్షించబడాలని కోరుకుంటారు. తంటాను తొలగించుకోవడానికి అది మార్గం. కాని అసలైన మార్గం కారుణ్యం మరియు దయ. దానర్థం, నీవు అసలైన గమనం ఏదో, దోషపూరిత గమనం ఏదో, తెలుసుకోవటానికి అజ్ఞానివని కాదు, కాని నీకు అప్రయత్నంగా తటాలున కని కరం కలుగుతుంది. అప్రయత్నంగా — అన్ని సమయాల్లో, దర్శనం చాలా స్పష్టంగా ఉంది, ఈ విధంగానే పురోభివృద్ధి సాధ్యం అని. దోషులు ఎప్పుడు శిక్షించ బడాల్సి వస్తే, అక్కడ పురోబివృద్ధికి ఎవ్వరూ మిగలరు!

The Mother: Conversations with s disciple, November 19, 1966

స్వర్గమును కిందికి ఇక్కడకు తెచ్చునాతడెవరో
తనకు తాను తప్పక మానవ దేహంలోనికి అవరోహించ వలె
మరియు భూప్రకృతి భారమును భరించ వలె
మరియు నడవ వలె దుఃఖపూరిత మార్గమున.

నా దేవత్వాన్ని బలవంతపెట్టి నేను కిందికి వచ్చాను.
ఇక్కడకు హీనమైన ఈ భూమి మీదకు,
అజ్ఞానంతో, శ్రమిస్తూ, మానవులు వృద్ధి నొందే
చావు, పుట్టుకల ద్వారాల మధ్యకు.

CWSA 2:534 శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

మొత్తం మీదను పనిచేసే పరమేశ్వరుని కారుణ్యం

నేను ఈ మూడురోజుల తరబడి ఒక దర్శనం పొందాను. పరమోత్కృష్ట చైతన్యం ఏ విధంగా పనిచేస్తున్నదో చూపిస్తున్నదీ (నేను దానిని వ్యక్తిగతంగా పరమ ప్రభువు అని పిలవటాన్ని సౌకర్యంగా గ్రహించాను) ప్రతి సెకను అది నిన్ను ఏ విధంగా చేయటానికి లేదా చెప్పటానికి లేదా చూడటానికి పురికొల్పుతూ లేదా ఈ విధంగా ప్రతిదీ కదులుతూ ముందుకు పోవటానికి కచ్చితంగా ఏది అవసరమో దానిని తెలుసుకొనేటట్లు చేస్తున్న (విశ్వశక్తుల గమనాలు లెక్కలేని విధంగా శాఖోపశాఖలుగా, గుండ్రంగా, విస్తరించునట్లుగా వ్యక్తపరచే సంజ్ఞ) ఒక నిర్దిష్టమైన దర్శనం ప్రతి సెకను పొందాను. అప్పటికి అది ఒత్తిడి చేసే, సర్వ శక్తివంతమైన , సూటైన మహాశక్తుల వినాశకారక మహాగమనం కాదు. (పై నుంచి కిందికి చూపించే సంజ్ఞ, తళతళమెరిసే కత్తియొక్క ప్రకాశంలాగా): ఇది ఇటువంటి గమనం (అదే గుండ్రని సంజ్ఞ) కాని అద్భుతం, అద్భుతమైన సూక్ష్మత, కౌశలం ప్రతి ఒక్కదానికి మాన్యతతో, కాని ప్రతి ఒక్కటీ, నీకు తెలుసా, ఒక గమనం ప్రతి ఒక్కదానిని లక్ష్యం దిశగా ముందుకు పోవటానికి ప్రతి ఒక్కదానిని వినియోగించుకుంటుంది. "తప్పులుసైతం" దివ్య చైతన్యం అక్కడ ఉన్న కారణాన అవి తప్పులు కావు, అజ్ఞానం మూలంగా చేయబడిన తప్పు కాదు. ఒక విషయం చెప్పబడింది లేదా చేయబడింది. ఎందువల్లనంటే చెప్పవలసినది అదే, లేదా చేయవలసినది అదే. అవటం మూలంగా — చూడటానికి అది పెద్ద పొరపాటుగా కనపడవచ్చు. అయినప్పటికీ ప్రతి ఒక్కటీ ముందుకు పోవటానికి (లెక్కలేనన్నింటిని చూపించే అదే గుండ్రటి సంజ్ఞ) అదే కచ్చితంగా అవసరమైనది. ప్రకాశవంతంగా కోరుకొన్న లక్ష్యం వైపుగా ముందుకు నడిపించటానికి. అది పూర్తిగా అద్భుతం. అత్యంత అల్పమైన సూక్ష్మాంశాలుగాను, పరిపూర్ణంగాను, కనిపిస్తుంది. ఈ మహాద్భుతమైన దివ్యచైతన్యం ప్రతి ఒక్కరిని వారు తప్పక ఏమి చేయవలసి ఉందో దానిని చేసేటట్లు చేస్తుంది. ప్రతి ఒక్క విషయాన్ని దాని స్థానంలో ఉంచుతుంది. ప్రతి ఒక్కదానిని దాని రకాన్ని బట్టి వేరు చేస్తుంది. సంపూర్ణంగా అజ్ఞాన పూరిత మైన బుద్ధిహీనమైన దృష్టి మనలను తప్పులు, పొరపాట్లు చేసినట్లు విశ్వసింప జేస్తుంది. అది మన మూఢత్వం. ....

ప్రతి ఒక్కరు ఒక సమస్యే, పరిష్కరింప బడవలసినదే. ఒక దానిలో ఒకటి చొచ్చుకుపోయిన సమస్యలు మొత్తాన్ని తప్పక కచ్చితంగా ఈ దివ్యసత్యంవైపు నడిపించవలసి ఉంది (అసలైన దానికి), కాని నీకు తెలుసా, నేను మెచ్చుకుంటూ గంటల కొద్దీ గడిపాను — పరమానంద భరితమైన మెచ్చుకోలుతో ఇటువంటి అద్భుత వ్యవస్థ ఎడ, నీ చుట్టూ ఉన్న అల్ప విషయాలతో, నీ చుట్టూ ఉన్న సమస్త అల్ప మానవులతో, సమస్తమైన అల్ప పరిస్థితులతో అది ఎంతో అద్భుతం... అద్భుతం!

దాని తరువాత, ఏమీ అర్థం చేసుకోలేని ఈ గర్విష్టియైన మనస్సు, తనకు గల సర్వ-శక్తివంతమైన జ్ఞానంలో తనకు తాను సమర్థంచుకుంటూ, ఓహ్... అదంతా ఎంత హాస్యాస్పదమో!

అది అన్ని సాధ్యాలను, అన్ని అసాధ్యాలను, అన్ని సామర్థ్యాలను, అన్ని అసమర్థతలను గరిష్ట ప్రమాణంలో వినియోగించడం; ఒక గరిష్ట ప్రమాణంలో ఒక అత్యధిక ఆధిపత్య శక్తి మరియు అత్యధిక దివ్యకారుణ్యం వినియోగం, ఇంకా... ఒక చిరునవ్వు! ఒక చిరునవ్వు, ఒక హాస్యప్రియత్వం, ఓహ్!... ఎటువంటి ఔదార్యపూరిత వ్యంగ్య వక్రోక్తి, ఎంతగానో పూర్తి కారుణ్యం, ఎంతగానో అద్భుతం. ఈ గర్విష్టియైన మనస్సు, నిజంగా ఒక విచిత్రమైన ప్రక్రియ: తనకు తెలియని దానిని న్యాయనిర్ణయం చేయడానికి కాలాన్నంతా గడుపుతూ ఉంటుంది, తాను చూడలేని దానిని నిర్ధారిస్తూ ఉంటుంది!

ఇంకా అక్కడ ఇతరులు దర్శించినదీ ఉంది, ఆ విషయాల కున్నటువంటి గొప్ప ప్రాముఖ్యతగల కాలాన్ని, అది తీవ్రంగా పరిగణించబడిన కాలాన్ని, గుర్తు చేసుకుంటూ, సంస్కారవంతంగా... పూర్తిగా నైతిక సంస్కారం, అది కూడా వినోదం కలిగించేదే.

The Mother: Conversation with a disciple, March 22, 1967

కారుణ్యం — నాశనం

కారుణ్యం అనేది ఒక విధంగా వేరైనది. అది ఎంతో ఊర్ధ్వం నుంచి వస్తుంది. కష్టాలలో ఉన్న మనిషికి, భూమి మీద ఉండే కష్టానికి సానుభూతి కనబరచేది. అక్కడ ఒక భావన ఉంటుంది, దానికి తన చేతనైనంత సహాయం చేయాలని, ఏ

సందర్భంలోనైనా ఒకరు తాను చేయగలిగిన పద్ధతిలో. అది జాలి వంటిది కాదు. అది దేవతల కుండే టటువంటిది, వారు ఊర్ధ్వం నుంచి మానవుల కష్టాలను చలించకుండా చూస్తూ ఉంటారు, అది అటువంటిది. ఆ కారుణ్యం నాశనం చేయగలదు కూడా, అది కారుణ్యంతో నాశనం చేస్తుంది — దయ — దుర్గ శత్రువులైన రాక్షసులను నాశనమొనరించినట్లుగా. అక్కడ జాలి అనేది ఉండదు. ఎన్నో మార్లు రాక్షసుడు వచ్చి ఆధ్యాత్మిక శక్తితో తనను రక్షించమని నిన్ను అడగవచ్చు, పరివర్తన చేయమని కూడా అడగవచ్చు — ఏ విధంగా అయితే కొన్ని అస్తిత్వాలు శ్రీమాతను ఆమె దర్శనంలో అడిగారో — నీవు దానికి ప్రయత్నించితే గనక, నీ ఆధిపత్య శక్తి అంతా రాక్షసులకు పోతుంది, నీవు శక్తిహీనుడవు కావచ్చు. ఎప్పుడైతే ఈ ప్రాణిక అస్తిత్వాలు మనుషులలో అవతరిస్తాయో, అప్పుడు కారుణ్యం నిన్ను వారిని చంపకుండా అడ్డుపెట్టదు.

Evening Talks with Sri Aurobindo by Nirodbaran, p. 63

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

సర్వదా దయాళువైన గురువు

నీవు తెలుసుకో వలసిన విషయమంతా ఇదే.

ఎవరు అర్హులు అని చెప్పవలసి వస్తే, నిజానికి అర్హత మరియు అనర్హత అనేవి మాట్లాడుకోవటానికి మాత్రమే; (ఆధ్యాత్మిక విషయాలకు సంబంధించినంత వరకు) మనిషి తన బాహ్య ప్రకృతిలో అనర్హుడు, అనుపయుక్తమైనవాడు, కాని అతని లోలోపల అంతరాత్మ ఆ పైన దైవకృప ఉన్నాయి.

"ఇదంతా నీకు తెలిసిన లేక తెలుసుకోవలసిన విషయం". ఒక వేళ నువ్వు తెలుసుకో లేకపోయినా కూడా తడబడుతూ ఎలాగో ఒక లాగ సరైన మార్గంలోకి వచ్చావు కనుక, నిన్ను జ్ఞానం తెలుసుకోమని మేలుకొలుపుతూ పిలుపు వచ్చే దాకా అక్కడే ఉండు: తథాస్తు.

Correspondence with Nirodbaran, p 461

నా చిన్ని బుర్రకి అర్థం అయింది ఏమిటంటే నువ్వు చాలా అసంభవ పరిస్థితుల

లోను, విపరీత వివరాలతోను పని చేస్తావు. ఈ రెండు వివరణలను సరి చూడండి. "లోలోపల ఆత్మ ఉంది. ఆ పైన దైవకృప ఉంది" మరియు "నువ్వు ఏదైనా జరగాలి అనుకున్నప్పుడు అది అసలు ఎందుకు జరగాలనడానికి కారణం లేదు" అని రెండు వివరణలు పరస్పర విరుద్ధంగా లేవూ?

ఇది ఏ విధంగా ప్రతికూలమైనదో నాకు కనిపించడం లేదు. సహజంగా అంతరాత్మ ఒక చివర, దైవకృప రెండో చివర ఉంటాయి. దాని అర్థం ఆ రెండింటి మధ్యా ఏమి ఉండకూడదని కాదు. నువ్వు ఈ వాక్యాన్ని ఈ విధంగా అర్థం చేసుకున్నట్లుగా ఉంది, "లోపల కాలాన్ని వృథా చేసే అంతరాత్మ ఉంటే ఆ పైన నిద్రావస్థలో నున్న దైవకృప వున్నది. ఎప్పుడైతే దైవకృప మేల్కొంటుందో అప్పుడు అంతరాత్మ ఎంత మాత్రం కాలాన్ని వృధా చేయదు. ఎందుకంటే అది దాని ఉనికి కోల్పోతుంది." ఇలా తప్పక జరిగే అవకాశం ఉంది. కానీ నేను చెప్పినట్లుగా అలా ఎందుకు జరగాలి అన్న దానికి కారణం లేదు. మామూలుగా ఆత్మ మేలుకొని కళ్ళు నులుముకొని అడుగుతుంది. "ఆ దైవకృప ఎక్కడుంది" అని దైవకృప చివర ఉంది అన్న ఆశతో ఆ చుట్టుపక్కల అంతా తడిమి చూస్తూ, లాగుతూ చిట్టచివరకు అనుకోకుండా ఏదో ఒకటి లాగినప్పుడు దైవకృప ఎక్కడ నుంచో దొర్లుతూ వచ్చి దఢాలున మీద పడుతుంది. అది ఎక్కడ నుంచి వచ్చిందో ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి. అది సాధారణంగా జరిగే విధానం. ఇతరమైనవి కూడా వున్నాయి.

Correspondence with Nirodhbaran p. 579

అత్యంత ఉత్తేజకరమైన సూత్రము

నీ లేఖలో ఒక ఉత్తేజకరమైన సూత్రం చూసాను." లోలోపల ఆత్మ ఉంది. ఆ పైన దైవకృప ఉంది." దాని గురించి చెప్తూ నువ్వు నీకు తెలిసింది లేదా నువ్వు తెలుసుకో వలసింది ఇంతే", అని అన్నావు. నిజంగా అంతేనా?

అవును ఆధ్యాత్మిక జీవనం గడపాలనుకునే ఎవరికైనా ఇదిచాలు.

"దైవకృప ఉన్నస్థితి" కి లోలోపల అంతరాత్మ ఉన్న కారణంగానో లేదా దానికి అంటిపెట్టుకున్న కారణంగానో చేరుకోగలరా?

అవును. ఎవరైనా చేరుకోగలరు. చాలామంది చేసి చూపించారు కూడా.

కాని ప్రతి వారిలోనూ అంతరాత్మ ఉంది. అందరిపైన దైవకృప ఉంది. మనుషులు దైవత్వంవైపు ఎందుకు వెన్ను చూపారు?

రాజసిక అహం, తీవ్రవాంఛ, ఆడంబరం కారణంగా — ఎందుకంటే అటువంటి వాళ్ళు తమ స్వశక్తిని నమ్మకున్నారు తప్ప దైవకృపను కాదు.

దైవకృప అంతా చేస్తుంది అని నేను ఎప్పుడూ వినలేదు. ఎక్కడైనా అలా జరిగిందని అనిపిస్తే దాని వెనుక వాళ్ళ పూర్వజన్మలో సాధన చేయలేదని ఎలా తెలుస్తుంది? దాన్ని నువ్వు ఖండించ లేవు కదా?

ఆధ్యాత్మిక చారిత్రక సంఘటనలను ఎన్నో నీకు ఎత్తి చూపించ గలను. జగాలు మధాయి సంఘటన మొదలుకొని, ఎందుకంటే 2+2=4 అంటే ఒప్పుకొనని బుద్ధి ముందర అది నిష్ప్రయోజనం. దానిని నీవు రూఢి పరచలేవు. అవునా?

సామాన్యమైన అంటిపెట్టుకోవటం సరిపోదు. అలా అయితే మన ఆశ్రమం పిల్లి "ఋషీ" కి కూడా అవకాశం ఉండేది.

తప్పక వుంది. వచ్చే జన్మలో ఒక నూత్న ఉన్నత స్థాయికి, సర్వం సానుకూలంగా ఉండే స్థితికి ఎదగడానికి.

సాధనలో బ్రహ్మాండమైన ప్రయాస పడవలసి వుంటుంది, గనుక నాకు దైవకృపపై అంతగా నమ్మకం లేదు. దైవకృప అనేది బేషరతుగా అందాలి గదా?

అది షరతులపై ఆధారపడదు. అది ముఖ్యంగా ప్రతి ఒక్క సాధకుడు, ఎవరైనా సరే, షరతులు లేకుండా సమర్పణ చేసుకోడానికి భిన్నమైనది.

శ్రీరామకృష్ణుల మార్జాల న్యాయంలోని పిల్లి పిల్ల మాదిరి సాధకుడుకూడా సమర్పణ వైపు నిర్ణయాత్మకంగా సాగుతూ, మిగతా అస్తిత్వాన్ని విధేయతగా నుండటానికి నిర్భందిస్తుంది. ఈ ప్రపంచంలో అది అత్యంత కష్టతరమైన పని అని మీకు చెప్పాలి.

పిల్లి పిల్ల అలా ఉండిందని నేను వినలేదు. అదే కనక అలా ఉండి వుంటే పిల్లి పిల్ల అవదు కదా (అలా చేసేది పిల్లి పిల్లగా మారాలని ప్రయత్నించే పిల్లకోతి) కానీ, ఇది తేట తెల్లంగా తెలుస్తోంది. నీకుఎంతో ఉన్నతమైన ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం ఉంది అనేది స్పష్టం. (నన్ను, రామకృష్ణులను మించి) దానికి వినమ్రతతో తలవంచి జ్ఞానం తక్కువగా ఉన్న వారికి పంచుతాను.

నిజంగా నువ్వు చేసే యోగం ఒక అర్థంకాని చిక్కుముడి, దాని తల తోక కూడా ఎప్పటికీ పట్టుకోలేను.

నువ్వు దాని తల తోక పట్టుకో నక్కరలేదు. కానీ అది నీ తలని కానీ, తోకని కానీ లేదా రెంటినీ పట్టుకోడానికి అనుమతిస్తే చాలు! సంతోషం, తోకను ముందు!

Correspondence with Nirodhbaran 463-466

దివ్యమాత కృప — అత్యుత్తమ వైఖరి

ఇదంతా (ఈ ప్రపంచం, ఈ ఆశ్రమం) అంతా నా చైతన్యంలో ఒక విధమైన ఆవశ్యకమైన దయతో పట్టి ఉంచాను. అది అన్నిటికీ, అందరికీ, అన్ని కష్టాలకీ, అడ్డంకులకీ ఉపయోగ పడేటటు వంటిది. మీకు తెలుసు నాకు డజన్ల కొద్దీ లేఖలు వస్తూంటాయని. ఒక్కొక్కరు తమ చిన్నపాటి ఆంతరిక లేదా బాహ్య దుఃఖంతో లేక సమస్యతో నా వద్దకు వస్తారు. (అంటే ఒక చిన్న మొటిమ పెద్ద పర్వత మంత అవచ్చు) మనుషులు నా దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు నా అంతఃచేతన ఎప్పుడూ అందుకు దీటుగా స్పందిస్తుంది. అందరిపట్లా ఒకే సమానత్వం, కారుణ్యంతో. కానీ మనుష్యులు వాళ్ళ దుఃఖాన్ని గురించి నాతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు లేదా ఒక లేఖ చదువుతున్నప్పుడు అది "ఏమి చెయ్యాలో" దానికి సరిపడే విధంగా నా శరీరంలోని చేతన పెరుగుతుంది. వాళ్ళ భారాన్ని నా మీద వేసేస్తారు. అదొక విధమైన భావనను రేకెత్తిస్తుంది. వాళ్ళా విషయం ఆ విధంగా ఎందుకు తీసుకుంటారు అని? అలా వాళ్ళు విషయాలను మరింత క్లిష్టతరం చేసుకుంటారు. శరీరానికి అర్థమవుతుంది, వాళ్ల ఆలోచనావిధానం, అతి చిన్న సమస్యను కూడా వాళ్ళ అంధత్వంతో, అహంకారంతో, అంతా తమదేనన్న ఆలోచనా విధానంతో భయం కరంగా పెద్దది చేస్తుంది.

అది ఒక నవ్వు పుట్టించే అనుభూతి, భావన మరియు అనుభూతుల కలయిక, విషయాల పట్ల మనుషుల సాధారణ వైఖరి వారి సమస్యలను రెట్టింపు చేసి అతి పెద్దవిగా చేస్తుంది. అదే కనక వారికి సరళమైన, సత్యమైన, సాధారణమైన అతి సామాన్యమైన సంక్లిష్టత లేని వైఖరి అయితే.... ఆహా జీవిత మంతా ఎంతో సుగమంగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే శరీరానికి స్పందనలు తెలుస్తాయి. (శరీరాన్ని కూర్చడానికి తోడ్పడే స్పందనలు) శరీరం వాటి స్వభావాన్ని తెలుసుకొని, దాని సహజమైన

ప్రతిచర్య, శాంతి యుతమైనది మరియు విశ్వాసంతో కూడుకున్నది అని గ్రహించి, విషయాలను ఎంతో తేలిక పరుస్తుంది. కానీ చింతతో కూడిన కలవరం,భయం, అసంతుష్టి సంభవిస్తే, “దానిని ఏ మాత్రం సహించని” ప్రతి స్పందన కలుగుతుంది. ఓహ్, వెంటనే అది నీరు మరుగుతున్నట్లు యంత్రం లాగ బుడగలతో కూడిన శబ్దాలు చేస్తుంది. అప్పుడు ఆ కష్టాన్ని విశ్వాసంతో మామూలుగా స్వీకరిస్తే, అది కనిష్ట స్థాయికి తగ్గింప బడుతుంది. నా ఉద్దేశం పూర్తిగా భౌతికంగా అని, భౌతికమైన ప్రతిస్పందనలో అని.

The Mother, Conversations with a disciple, Febravary 25, 1961.

దివ్యమైన కరుణ — న్యాయస్థానము

ఈ ప్రశ్న తప్పు గురించి లేక శిక్ష గురించి కాదు. అసలు సాధకులు చేసే తప్పులను న్యాయస్థానంలో లాగా ఖండించడం, శిక్షించడం వంటివి చేస్తే, ఎటువంటి సాధన సాధ్యంకాదు. నువ్వు మా మీద వేసే నింద ఏ విధంగా సమర్థనీయం అన్నది నాకు తెలియటంలేదు. మాకు సాధకులపట్ల ఉన్న ఒకే ఒక్క బాధ్యత వాళ్లకు ఆధ్యాత్మికత సిద్ధించే దిశలో వాళ్ళని తీసుకు వెళ్ళడం — మేము ఒక కుటుంబ పెద్ద ఎలా ప్రవర్తిస్తాడో,అలాగ ప్రవర్తించి, వాళ్ళ దైనందిన కలహాలలో కల్పించుకోవడం, ఒకళ్ళని బలపరుస్తూ రెండో వాళ్ళమీద భారమంతా వెయ్యడం చెయ్యలేము! ఏమయినప్పటికీ తరచుగా ఎక్స్ తడబడుతూ ఉండొచ్చు. మనము చెయ్యి అందించి లేవ దీయాలి, తిరిగి దైవత్వం వైపు వెళ్ళడానికి తోడ్పడాలి. మేము నీ పట్ల ఎప్పుడూ ఆ విధంగానే చేసాము. కానీ నీవు అత నడిగే ఏ అభ్యర్థనను సమర్థించ లేక పోయావు. మేము ఎప్పుడూ దానిని దేవునికి అతనికి మధ్యగల విషయంగా భావించాము. నీ విషయంలో మేము ఒక నిర్బంధం పెట్టాం, నీ పూర్తి సమ్మతితో, మా సహకారం కోరి నువ్వు చేసే ప్రార్థనతో నువ్వు అతనితో ఉన్న ముఖ్యమైన సంబంధాన్ని పూర్తిగా తెంచుకుని ఇంక ఆధారపడకుండా చెయ్యడం. అయినప్పటికీ నువ్వు 'వై' పట్ల చేస్తున్న చర్యలను అవి ఎటువంటి వయినా మేము ఆమోదించ లేదని రాస్తూ — అది ఏమైనా కానీ — నువ్వు మమ్మల్ని శాశ్వతంగా విడిచిపెట్టావు.

నిన్ను నువ్వు స్వచ్ఛమైన,నిజమైన, వివేచనగల నీ అంతరాత్మ వైపుకి నీ చేతన వైపుకి తిప్పుకొని, నీ అంతరాత్మకు సరిపడని మోహంతో కూడిన భావాలను

నేను ఎప్పుడూ పైకి చూస్తాను, అక్కడ దివ్య సౌందర్యం, దివ్య శాంతి, దివ్య వెలుగు ఉన్నాయి. అవి క్రిందికి రావడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి. అందువల్ల ఎప్పుడు ఆకాంక్షతో పైకి చూడు, వాటిని భూమిమీద ఆవిష్కరించడానికి.

ఈ ప్రపంచంలో కిందవున్న హేయమైన విషయాలను చూడకు. నీకు ఎప్పుడు దుఃఖం కల్గినా ఎల్లప్పుడూ నాతో పాటు పైకి చూడు.

CWM 13: 69

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. టి.యస్. రాజకుమారి

విసిరి వేయమని, నువ్వు పదే పదే శ్రీమాతపట్ల నీకు గల ప్రేమను గురించి, ఆమె నుంచి పొందిన ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక అనుభూతులను, ఆనందాలను వ్యక్తపరుస్తూ రాశావు. అది గుర్తు పెట్టుకో. అదే నీ నిజమైన మార్గం, నీ అసలైన అస్తిత్వం. అది గుర్తుపెట్టుకో. అది తప్ప ఇంక ఏవీ నీకు ముఖ్యం కాదు. నువ్వు నీ పూర్వపు సమత్వము తెచ్చుకో, నీ నిమ్న స్వభావాన్ని, దానిలోని అంధకారాన్ని, అవివేకాన్ని తీసివేయి.

CWSA 28: 864-65

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. టి.యస్. రాజకుమారి

దైవానుగ్రహ ప్రదానాలు

శ్రీఅరవిందుల రచనలు

శ్రీఅరవిందులు తమ జ్ఞానసంపద యొక్క అవశేషాన్ని మాత్రమే మన కందించారు. ఆ మాత్రం కూడా ఏ ఒక్కరూ అర్థం చేసుకోలేరు. ఇక్కడ ఉండటంలో ఉన్న వ్యత్యాస మేమిటంటే గుప్తమై వున్న ఇహలోక జీవన ఆనందోత్సాహాలకు దారి తీసే ద్వారాలను వారు తెరచి పరమసత్య పవిత్రతను మనకు పరిపూర్ణంగా వెల్లడి గావించారు. వాతావరణ మంతటా నిండి వున్న దివ్య వైభవోపేత ఆనందాలను పవిత్రీకరించే దివ్యకాంతులను మనకోసం పోగుచేసి వుంచారు. అదే నీవు పీలుస్తున్నది, అదే నీవు ఆస్వాదిస్తున్నది, అదే నీవు ఇముడ్చుకుంటున్నది. ఎక్కడా లభ్యంకాని ప్రత్యేక సౌలభ్యం అదేనని తెలుసుకోకుండానే దానిని నీవు గ్రహిస్తున్నావు. అది నీ జీవితంలో అంతర్భాగం కూడా అయింది....

ఈ లక్షణాలన్నింటికీ సమిష్టిగా ఒక సూక్ష్మ కౌశల్యం వుంది. దాని వైశిష్ట్యత వర్ణించడానికి మాటలు చాలవు. అత్యద్భుతంగా చెక్కబడిన కళాఖండానికి ఉండవలసిన అంతః సౌందర్యం, సమృద్ధత సంపూర్ణంగా దాని కున్నాయి. దాని ఆకారం సంక్షిప్తం, సాధారణం, ఒక పరిపూర్ణ పవిత్రతతో కూడి వున్నది. దాని విగ్రహం సుందరమైనది, రమ్యమైనది, రాచఠీవిగలది. దాని నాదం శ్రావ్యమైన సంగీతాన్ని తలపిస్తుంది, లయబద్ధమైనది, గొప్ప భావాలను స్వచ్ఛమైన పదజాలంలో గంభీరంగా వినిపిస్తుంది.

దాని దృష్టి పరమ సత్య వీక్షణానికై ద్వారాలను తెరుస్తుంది. భావ వ్యక్తీకరణకు అది ఒక పరిపూర్ణతను ఆపాదిస్తుంది. ఈ గుణగణాలనే వారి రచనలన్నీ కలిగి వున్నాయి. ఇవి మాత్రమే కాదు, ఇంకా ఎన్నో రహస్యాలు, అంతర్ దృష్టి గలవారు మాత్రమే దర్శించగలిగే అజ్ఞాత విషయాలున్నాయి. వీటన్నింటి కూటమియే మహా మంత్రంగా రూపొందుతుంది. అదే శక్తి కారకం, బలవర్థకం, అది సృష్టించగలదు. ఉచ్ఛారణమాత్రం అది ఒక ప్రకంపనను సృష్టిస్తుంది. ఆ ప్రకంపన ఒక రూపం ధరిస్తుంది. ఎవరైతే ఒక క్రమశిక్షణతో, అతిమానస జీవితానికి మారాలనే తపనతో, శ్రీఅరవిందుల విద్యావ్యాసంగం లోని ఆచరణాత్మక అర్థాన్ని తమ జీవితాలలో ఇముడ్చుకొనుటకు పూనుకున్నారో, వారికి మాత్రమే అందుబాటులో నుండటానికి నిలిచివుంటుంది.

Blessings of the Grace pp. 115-16

సావిత్రి

సత్యాన్ని తెలుసుకొనడానికి, చైతన్యాన్ని గుర్తించడానికి, దానిని పరివర్తన చెందించడం కోసం కాంతిని దానిలోకి చొప్పించుటలోని సందిగ్ధతను సరిదిద్దటానికి ఈ కావ్యంలో శ్రీఅరవిందులు పరిష్కారం చూపిస్తారు. అజ్ఞానాంధకారం నుండి తనను తాను ముక్తం గావించుకొని అతి మానస స్థాయికి అధిరోహించే మార్గం చూపించారు. ఆ మార్గం లోని ఒక్కొక్క దశకు ఒక్కొక్క చేతనా అంతస్తుకు ఏ విధంగా ఎదగవచ్చో, మృత్యువు అనే అడ్డంకిని సైతం అధిగమించి అమరత్వానికి ఎలా చేరవచ్చో, ఆ మార్గాన్ని సూచించారు. ఈ పయనం యొక్క పూర్తి వివరాలనే గాక మరెన్నో విషయాలను అందులో తెలుసుకోవచ్చు. సావిత్రి అధ్యయనం ఒక నిజమైన అనుభవం. మనిషిలోని రహస్యాలన్నింటినీ వారు వెల్లడించారు, భవిష్యత్తులో అతనికి తారసపడే వాటితో సహా. ఈ విధంగా సావిత్రి లోతైన అధ్యయనంలో ఎన్నో గ్రహించవచ్చు. అయితే వ్యక్తికి మృత్యువును జయించగల అనుభవంతో పాటు దాన్నంతటినీ గ్రహించగల జ్ఞానం తప్పక వుండాలి. ఈ దశల నన్నింటినీ వారు సూచించారు. పూర్ణయోగంలో పురోగతి సాధించటానికి ఎక్కవలసిన ప్రతి మెట్టును వారు చూపించారు.

ఇవి వారు జీవించిన అనుభవాలు, వాస్తవాలు, లోకాతీతమైన విశ్వగత సత్యాలు.

దైవికమగు విధిని మోకరిల్లి లాలించే పరమ ప్రశాంతత:
బాధను శమింప జేయ భూమిని అక్కున జేర్చే దివ్య కారుణ్యం;
మన అంతరంగ రహస్యాల మాటున వాసమున్న దివ్యసాక్షి,
మానవ దేహంలో అవతరించిన పరదైవతం

CWSA 2: 607

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ఒక వ్యక్తి ఆనందాన్ని గాని విషాదాన్ని గానీ, ఏ విధంగా అనుభవిస్తాడో వాటిని వారు శారీరకంగా అనుభవించారు. అచేతన అంధకారంలో నడిచారు. మృత్యువు దరిదాపుల్లో కూడా, దురదృష్టవశాత్తు సంప్రాప్తించిన బాధలను భరించారు. బురద కూపం నుండి కడిగిన ముత్యంలా బయల్పడి ప్రస్తుత ప్రపంచ దయనీయ జీవన స్థితిని సర్వోత్కృష్టమైన సమగ్ర, సమృద్ధి స్థాయికి చేర్చి ఆ పైన అది మహోత్తమమైన పరమానంద భరిత సీమలలోకి ప్రవేశించుటకు తోడ్పడ్డారు. వారు ఈ పరిధులన్నింటినీ దాటారు. పర్యవసానాలను అనుభవించారు. ఊహించ లేనటువంటి బాధను భౌతికంగా భరించారు, సహించారు. ఈనాటి వరకు ఆయనలా ఎవ్వరూ కష్టపడలేదు. వారు బాధను భరించటానికి సమ్మతించినది ఎందుకనగా, ఆ బాధను భగవంతునితో ఐక్యమొందుటలో గల ఆనందంగా మార్చటానికి. ఈ చర్య ప్రపంచ చరిత్రలోనే సాటిలేని నిరుపమాన విశేషము. ఇది ఇంతవరకు ఎప్పుడూ చోటు చేసుకోనటువంటిది. మనము అతిమానస దిశగా దృఢ విశ్వాసంతో ఆ ఎరుకలేని దివ్య క్షేత్రంలో పయనించ టానికి వీలుగా బాట నేర్పరిచిన ప్రథమ మనీషి. మా కార్యాచరణను సులభతరం గావించారు. సావిత్రి వారి పరిపూర్ణ దివ్యరూపాంతరీకరణ యోగం. ప్రస్తుతం భూచైతన్యంలో ఈ యోగం ప్రప్రథమంగా ప్రకటితమౌతున్నది.

Luminous Notes: Mona Sarkar

ఆశ్రమం

విను, నేను జపాను నుండి వచ్చేటప్పుడు నాకు కలిగిన అనుభవం. నేను సముద్రంలో ఓడపై నున్నాను. దేనిని గురించి ఎదురు చూడడం లేదు. (అయితే నా అంతరంగ జీవితం గురించి మనస్సునందు నిమగ్నమై వున్నాను. కానీ శారీ రకంగా ఓడపై నున్నాను) పాండిచ్చేరి నుండి సుమారు రెండొందల సముద్రపు మైళ్ళ దూరంలో, ఉన్నట్టుండి హఠాత్తుగా వాతావరణం యొక్క భౌతిక లక్షణం మారింది. ఎంతగానంటే, నేను శ్రీఅరవిందుల తేజోవలయంలోకి ప్రవేశిస్తున్నట్లుగా తెలిసింది. అది ఒక భౌతికమైన అనుభవం. జాగృతమైన చేతన గలవారెవరైనా అలాంటి అనుభూతినే పొందగలరని నేను హామీ ఈయగలను.

అందుకు విరుద్ధమైన అనుభవం కూడా నాకు కలిగింది — ఇక్కడకు వచ్చిన అనేక సంవత్సరాల తరువాత మొట్టమొదటిసారి కారులో బయలుదేరినప్పుడు

చెరువును దాటి కొంత దూరం వచ్చిన తరువాత, అకస్మాత్తుగా వాతావరణం మారుతున్నట్లనిపించింది. సంపూర్ణత, శక్తి, తేజస్సు, బలం నిండి వున్నచోట అవన్నీ తగ్గిపోయాయి.... తగ్గిపోయాయి. ఆ తరువాత ఏదీ లేదు. అంతా శూన్యం. నేను మానసిక లేక ప్రాణిక చేతనలో లేను. నేను పూర్తిగా భౌతిక చేతన లోనున్నాను. మంచిది. ఎవరైతే సున్నితమైన భౌతిక చేతన కలిగి వుంటారో వారు అట్టి అనుభూతిని యదార్థంగా పొంద గలరు, నేను గట్టిగా చెప్పగలను. ఆశ్రమం అని మనం పిలిచే ఈ స్థలానికి ఒక ఘనీభవించిన శక్తి వుంది. అది ఒక పట్టణానికి ఉన్నటువంటి శక్తి లాంటిది కాదు. గ్రామీణప్రాంతానికి ఉన్నవంటిదికూడా కాదు....

CWSA 4: 224

దివ్య సత్యలోకం సంసిద్ధపడి వుంది: మనిషి సిద్ధపడలేదు

నన్ను నేను మరో ప్రపంచంలో నున్నట్లుగా గమనించాను, కానీ దూరంగా కాదు, (నేను సంపూర్ణ పారవశ్య స్థితిలో లేను). ఈ ప్రపంచం దాదాపు భౌతిక ప్రపంచ మంత స్థూలంగా నుండింది. అక్కడ గదులున్నాయి — శ్రీఅరవిందుల గది, వారు విశ్రాంతి తీసుకునే మంచంతో సహా — వారు అక్కడ నివాస ముంటు న్నారు, ఎప్పుడూ అక్కడే వుంటారు, అది వారి ఇల్లు. నా గది కూడా అక్కడే వుంది, ఇక్కడున్నట్టి పెద్ద అద్దం, దువ్వెన మొదలగు సరంజామా అంతా వుంది. వీటి వస్తు గుణాలుం దాదాపు భౌతిక ప్రపంచంలో నున్నంత సాంద్రత గలిగినవి కావు గానీ స్వయం ప్రకాశితమైనవి. అక్కడ పారదర్శకంగా లేదు, స్పష్టంగా లేదు, కాంతిమంతంగానూ లేదు. కాని స్వయం ప్రకాశితంగా నుండింది. అక్కడి గదులలోని వివిధ వస్తువులకు, ఇతర సామగ్రికి ఇక్కడి భౌతిక వస్తువుల కున్నంతటి సత్తా లేదు, భౌతిక ప్రపంచ మందున్నంత పొడిగా, గట్టిగా లేవు.

ఇక శ్రీఅరవిందులు అక్కడ వున్నారు, ఒక రాచఠీవితో, అత్యద్భుత చక్కదనం తో. ఇదివరలో లాగానే అందమైన జుత్తుతో నున్నారు, అదంతా ఎంత మూర్తిమంతం, ఎంత వాస్తవికత....

చూసావూ, పరమ సత్యమైన ఈ ప్రపంచం శూన్యం నుండి సృష్టించ బడవలసి వచ్చినట్లుగా భావించ రాదు. అది పూర్తిగా సంసిద్ధమై వుండింది, అది అక్కడ వుండింది, మన ప్రస్తుత ప్రపంచాన్ని వస్త్రానికి వెనుక ఆధరువుగా కుట్టే అస్తరు

గుడ్డలాగా, పొంకంగా నిలిపింది. అన్నీ అక్కడ వున్నాయి. అన్నీ వున్నాయి.

నేనా స్థితిలో పూర్తిగా రెండు రోజులు వున్నాను, రెండు రోజుల స్వచ్ఛమైన దివ్యానందం అనుభవించాను. నాతో శ్రీఅరవిందులు కూడా వున్నారు. నేను నడిచి నప్పుడు నాతో నడిచారు, నేను కూర్చున్నప్పుడు నా ప్రక్కనే కూర్చున్నారు. ఆగష్టు 15 వ రోజున కూడా దర్శన సమయ మంతా అక్కడే వున్నారు. కాని అది తెలుసుకున్న వారెవరు? కొద్దిమంది — ఒకరో ఇద్దరో — ఏదో అనుభూతికి లోన య్యారు. కానీ చూసిందెవరు? ఒక్కరూ లేరు.

నేను ఈ మనుషు లందరినీ శ్రీఅరవిందులకు చూపించాను. ఈ కార్య రంగా న్నంతా చూపించాను. వారి నడిగాను, ఈ మరో ప్రపంచం, వాస్తవంగా నున్న మరో ప్రపంచం, ఎంతో చేరువగా నున్న మరో ప్రపంచం, అనృతమైన మన ప్రస్తుత ప్రపంచం స్థానే ఎప్పుడు వస్తుందని. 'సిద్ధంగా లేదు'. అది మాత్రమే వారి సమాధానం, సిద్ధంగా లేదు.

అయినప్పటికీ, ఈ ప్రపంచం నుండి మరో ప్రపంచానికి సాగి పోవటానికి లేక ఆ మరో ప్రపంచం మన యథార్థ ప్రపంచం అవడానికి కొద్ది పాటి ప్రయాస పడవలసి వస్తుంది. ఒక చిన్న మీట నొక్కితే చాలు, లేదా అంతరంగ వైఖరిలో ఒక చిన్న వెన కడుగు వేస్తే చాలు. ఇది ఏ విధంగా చెప్పాలి?... ఇది సాధారణ చేతన తెలుసుకో లేదు. అంతరంగంలో స్వల్ప మార్పు చాలు — లక్షణంలో మార్పు.

The Mother, Conversations with a disciple: Oct 6, 1959

సమాధి

ఏదో ఒకటి సక్రమంగా లేనప్పుడు, కారణం తెలుసుకోవాలన్నా లేక ఒక బల హీనతను తొలగించుకోవలన్నా, లేక స్వస్థత చేకూర్చుకోవాలన్నా లేక పరిశుద్ధత పొందడానికి ఒక అడ్డంకిని తొలగించుకోవాలన్నా ఏ సమాధానానికైనా వచ్చి సమాధి వద్ద శ్రీఅరవిందులను అడగాలి, నీకు సమాధానం లభిస్తుంది. కేవలం వారి సమాధానమే కాదు, వారి ఆశీస్సులు, వారి సానుభూతి, వారి ప్రశాంతత, వారి వెలుగు కూడా లభిస్తాయి. సర్వ శక్తివంతమైన వారి ప్రేమ నిన్ను వశపరచుకొంటుంది, నిన్ను ముంచెత్తుతుంది. ఒక్కసారి గనక నిన్ను నీవు వారికి వశపరచుకుంటే అన్ని ఆపదల నుండి కాపాడబడతావు. అది వారి ప్రభావము. ఎవరు సామాన్యులో, చిత్తశుద్ధి గల

వారో, వినయ విధేయతలు గలవారో అట్టి వారందరికి వారు తమను తాము వెల్లడి చేసుకుంటారు. వారు అక్కడ పరిపూర్ణ చేతనతో నున్నారు, ప్రపంచ కార్యక్రమా లన్నింటినీ నడిపిస్తున్నారు. ఎప్పుడైనా, నేనేదైనా తెలుసుకోవాలంటే, నేను వారిని అర్థిస్తాను, తక్షణం వారు నాకు సమాధాన మిస్తారు.

Blessings of the Grace, pp. 120-21

వారు తమను తాము విశ్వవ్యాప్తి చేసుకున్నారు

నీకు తెలుసా, ఇంతకు పూర్వం శ్రీఅరవిందులు దేహధారులై వున్నప్పుడు జనులనేవారు, ఆయన చాలా దూరంగా వున్నారని, మనుషులకు అందుబాటులో లేనంత దూరంగా నున్నారని, ఇక్కడి సాధకుల విషయాలను పట్టించుకోరని. అది వాస్తవం కాదు, ఎందుకనగా నిజానికి వారు రాత్రుళ్ళంతా సమయాన్ని తమ నిర్దిష్ట కార్యక్రమమైన లోకోద్ధరణ మరియు తద్వారా అతిమానస ప్రపంచ ఆగమనానికై లోకాన్ని సమాయత్త పరచుటకు బదులు, కుప్పలు కుప్పలుగా వచ్చిన ఉత్తరాలకు సమాధానాలు వ్రాయడానికి వినియోగించేవారు. సాధకుల పురోభివృద్ధిని గమనిస్తూ వారికి సంబంధించిన విషయాల గురించి ప్రయాస పడేవారు. అయినప్పటికీ వారు ఎలాంటి వ్యవస్థను ఏర్పాటు చేసారంటే, సాధకులు నాతో నేరుగా సంప్రదించి వారి సాధనకు సంబంధించి నా ఆశీస్సులను, నా సహాయాన్ని, భౌతిక స్థాయిలోనే గాక ఆంతరంగిక స్థాయిలో సైతం అందుకో గలిగే విధంగా చేసారు. నా ద్వారా వారు అతిమానస దిశగా చేతనా శిఖరాగ్ర స్థాయిని అందుకో గలరు, ఏ కష్టాన్నైనా అధిగమించ గలరు. ఆ కాలంలో వారు వారి కార్యాచరణకు ప్రతికూలంగా, అడ్డుగా నిలిచిన అసంఖ్యాక చేతనా స్థితులను, వివిధ శక్తులను వశపరచుకొనుటకే గాక వాటిని అనుకూలంగా మార్చి వాటిపై ఆధిపత్యం పొందే కార్యక్రమంలో నిమగ్నమై వున్నారు — అతిమానస అన్వేషణా కార్యక్రమం. లౌకిక విషయాల పరిష్కారంతో పాటు ఆశ్రమ నిర్వహణ, వ్యక్తుల పురోగతి, సమిష్టి యోగసాధన కోసం చేయవలసిన ప్రయత్నం నాకు వదిలేసారు. ఆ కాలంలో వారికి ప్రజలను గురించి ఆలోచించడానికి గాని, వారి పితూరీలను వినడానికి గాని ఏమాత్రం సమయ ముండేది కాదు. కాని ఇప్పుడు వారు తమను తాము సార్వత్రికం గావించుకున్నారు, విస్తృత పరచు కున్నారు, సన్నిహితులను చేసుకున్నారు. సామీప్యత ద్వారా, ప్రత్యక్ష ప్రభావం

ద్వారా ప్రతి ఒక్కరితో ఒక బంధ మేర్పడింది, తద్వారా అందరికీ వారిని కలిసే అవకాశం కలిగింది.

ఇది అసాధారణం. సమాధి చుట్టూ వారి ఉనికి, పులకరింపు కలిగిస్తుంది. దాని వాస్తవికతను అనుభూతి చెందవచ్చు. వారి ప్రభావం జీవి అంతరాల లోనికి చొచ్చుకొనిపోయి, మూల స్థానాన్ని తాకి, చేతనను ఆధ్యాత్మిక జీవనానికై మేల్కొల్పుతుంది. ఇక్కడి వింత ఏమిటో కనుగొనాలనే ఆశతో వచ్చే నాస్తికులు, దైవంపై నమ్మకం లేని వారు, దుస్సంకల్పం గలవారు సైతం ఒక మానవాతీత రసానుభూతికి లోనై, ఆశ్చర్య చకితులై, అంతరంగ ప్రశాంతతను పొంది, మరలిపోతారు. ఎందుకనగా సమాధి చెంత శ్రీఅరవిందులు తమ ప్రశాంతతను, తమ కరుణను, నిరంతరం వర్షిస్తుంటారు. సమాధి ముందు జనులు సాగిపోతున్నప్పుడు ఈ జల్లు వారిని ముంచెత్తుతుంది. ఇది వారి శక్తి యొక్క, వారి ఉనికి యొక్క నమ్మశక్యం కాని అతిశయించిన క్రియాశీలత.

Blessing of Grace, pp. 121-22

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

రక్షిత విశ్రాంతి నిచ్చు దివ్యధామ మందు సేదదీరి
గ్రోల గలరు. జ్యోతిర్మయ ఝరులలో జీవన మధురిమలను
పొందగలరు మరో మారు మరచిన స్వర్గ సుఖాలను.
చెందగలరు సంవేదన ప్రకృతి తేజోమయ వికసనాన్ని,
అనుభవించెద రామె గుండెల వెచ్చదనం, పాలనలో ఆనందం.
అంతులేని దామె కరుణ, ప్రశాంత మామె దివ్యధామం.
ఆమె అంతరంగ సాయం తెరుచును స్వర్గ ద్వారాలను,
పొందగలరు ఆశ్రయ మామె హృదయ మందు విశ్వమంతా.

సావిత్రి, పుట 15 — శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

స్మృతులు, ఆలోచనలు

ఉన్నత స్థాయిలు అంత సానుకూలం కావు

ఉన్నత స్థాయిలలో అవకాశం తక్కువ. అవకాశాలు బాగా వుంటే పైనున్న అతిమానసాన్ని భూ వాతావరణం లోనికి తీసుకొని రావటానికి మనం ఇంత ఇబ్బంది పడవలసి ఎందుకు వస్తుంది?

మీరంతా కులాసాగా కాలక్షేపం చేస్తూ, తమాషాగా కట్టు కథలు అల్లుకుంటూ, మూర్ఖత్వంలో మునిగి తేలు తున్నారు. మధ్య మధ్య 'మౌనం' గురించి, 'చైతన్యం' గురించి, 'అధిమానసం' గురించి, అతిమానస సిద్ధులను గురించి ఎంతో తెలిసిన వాళ్ళలా మాట్లాడు తుంటారు. ఇవి మనం మీట నొక్కితే వెలిగే విద్యుద్దీపా లనుకుంటున్నారు. ఒక నాటికి అట్లా సుసాధ్యం అవుతుందేమో! ప్రస్తుతానికి అది అలా లేదు.

ఇక పోతే నేను అన్వేషించి కనుక్కోవలసింది ఎంతో ఉంది. అది ఎలా వుంటుందో, దాని నియమాలు, కష్ట నష్టాలు ఏమిటో తెలుసుకోవాలి. నా మార్గాన్ని సుగమం చేసుకోవాలి. భావ వ్యక్తీకరణకు మాధ్యమాన్ని అన్వేషించాలి. దీనిని లొసుగులు లేని వ్యవస్థగా తీర్చి దిద్దాలి. ఇదంతా ఒకే ఒక జీవిత కాలంలోనే జరగాలి కదా! ఈ పని కేవలం నా ఒక్కడిదే అన్నట్లు నా అనుయాయులంతా భావిస్తున్నారు. వారు మాత్రం అసంబద్ధమైన హేతువాదాలతో కాలం గడుపుతూ వున్నారు. అంటే, అంతా నా ద్వారానే జరిగి, నా ద్వారా 'అతిమానస సిద్ధి' వాళ్ళకు అప్రయత్నంగా లభించాలి! ఇదీ వారి కోరిక. ఇక భగవంతుడే నాకు బలం చేకూర్చాలి!

సంఘంలో ఏకత్వ భావన

నేను అదే పనిగా ఇవ్వాళ కూడా వ్రాస్తున్నందుకు ఏమీ అనుకోవద్దు. క్షమించండి.

మిగతా వారికి అన్నీ 'ఆదివారాలే'!

ఆశ్రమంలోని వారంతా ఇట్లాగే అనుకుంటున్నారు. వారికి నిరంతరము 'ఆదివారమే'! వాళ్ళ సమస్యలను గురించి నాకు వ్రాయటానికి ఏ రోజైనా ఒకటే. సాంఘిక జీవనం లోని ఏకత్వం ఇదేనేమో! బహు దొడ్డ ఏకత్వం!

Correspondence with Nirodbaran, p.. 138

మీరు చెప్పే నిజం ఒకటే 'ప్రేమ' స్వలాభం కోరదనీ, అది దేన్నీ ఆశించదనీ. మీ పైన నాకూ, శ్రీమాతకూ ఉన్న ప్రేమ కూడా అటువంటిదే.

CWM 13:69

"అతిమానస సాధన పేరుతో శ్రీఅరవిందులు కృషి చేస్తున్నది ఒక నూతన మత స్థాపనకే అని అసుర శక్తులు భావిస్తున్నాయి. అతిమానస సిద్ధి ఒక క్రూరమైన, నిర్దాక్షిణ్యమైన భావన అని అసుర శక్తులు అనుకుంటున్నాయి. మీరంతా గ్రహించాల్సింది ఏమంటే ఇది నిజం కానే కాదు. ఆయన చెప్పేది అది కానే కాదు. శ్రీఅరవిందుల 'సత్యం' ప్రేమ మయమైనది, విజ్ఞానంతో కూడి యున్నది. అది కరుణా మయము. వారు సహృదయులు, దయామయులు, దైవాంశ సంభూతులు. అంతిమ విజయం వారిదే అనటంలో సందేహం ఏమీ లేదు."

CWM 15:389 శ్రీమాత

"దైవం ప్రత్యక్షం కాని చోటు అంటూ వుంటుందా? దైవం అన్ని చోట్లా ఉన్నాడు: చెరసాలలో, కుటీరాలలో, ఆశ్రమాల్లో, పేదల గుండెల్లో, అంతటా నిండి వున్నాడు. సంపన్నుల పూజా మందిరాల్లోనూ, విలాసవంతుల పట్టు పాన్పుల మీదనూ మాత్రమే ఉన్నాడను కున్నారా? మనకు లాగానే దేవునకు కూడా విజ్ఞానమూ, గౌరవము, నాయకత్వంపై కాంక్ష, ప్రజాభిమానము, బాహ్య సుఖాలు, అడంబరాలు కావాలనుకుంటున్నారా?

"బీదలకు ఆయన దివ్య కృపామయి అగు శ్రీమాత రూపంలో దర్శనం ఇస్తారు. అందరిలో, అన్ని జాతులలో, దేశాలలో, మాతృభూమిలో, పతితులలో, బీదలలో, ఆపన్నులలో, బాధాసర్ప దష్టులలో భగవంతుని ఎవరు దర్శించగలరో, ఎవరు జీవితాన్ని వారి సేవకు వినియోగించ గలరో వారి హృదయాలలో జీవుడు ఉంటాడు."

శ్రీఅరవిందుల బెంగాలీ రచనలు, పుట. 278

"అతి ప్రశాంత దరహాసం తొణికసలాడే వారి వదనాన్ని నేను ఎల్లవేళలా చూచాను. దయార్ద్రిత వారి ముఖంలో కొట్టవచ్చినట్లు ఉండేది. అదే వారి ప్రత్యేకత. కరుణామృతాన్ని ఒలికించే ఆ వైఖరి, ఆ నిశ్చల ప్రశాంతత — అది అత్యద్భుతం!"

The Mother: Conversations with a disciple, Oct 16, 1965

"శ్రీఅరవిందులు సమూల మార్పుకు ప్రతీక. వారి బాహ్య అస్తిత్వంలో, మార్పు కోరే వారు, పురోగమించాలని తపించేవారు, అభివృద్ధి కోరే వారి కోవకు చెందినవారు.

బూజు పట్టిన పాత భావాలను వారు తిరస్కరించే వారు. ఇతరులతోను, ఇతర విషయాల తోను సర్దుకు పోవటానికి గట్టిగా ప్రయత్నించారు. వారి అనురాగ పూరిత హృదయం ఎల్లవారిని యథాతథంగా అంగీకరించింది, లేకుంటే వారు ఎన్నో ఇబ్బందులు పడవలసి వచ్చేది."

The Mother: Conversations with a disciple, Dec 3, 1965

తనకు గాని, కొద్ది మంది ఇతరులకు గాని ఆత్మ విమోచన కలగాలని ప్రయాస పడేవారు కృతకృత్యులైనప్పటికి, వారు పడిన శ్రమ అల్పమైనది.

సమస్త మానవాళి అంతరాత్మలకు ప్రశాంతత, ప్రమోదము, పరిశుద్ధత, పరిపూర్ణత సమకూరాలని ప్రయాస పడేవారు పాక్షికంగానో లేక పరిమిత కాలానికో కృతకృత్యులైనప్పటికీ, వారు పడిన శ్రమ అనంతమైనది, అతి విశిష్టమైనది.

CWSA 13:90-91 శ్రీఅరవిందులు

పరాజితుల ఆశ్రయము

నిజానికి, మనలో చాల మంది సాధారణ జీవులు, వారికి 'యోగం' అంటే ఏమిటో ఏ మాత్రం తెలియదు. అయినా శ్రీమాతారవిందులు మనలను 'యథాతథం' గానే స్వీకరించారు. వారి 'యోగం' ఏమిటో తెలియని మామూలు వ్యక్తులతోనే ప్రారంభించాలని వారి నియమం. అట్లాంటి వాళ్ళను క్రమంగా 'ఆత్మస్వరూపులు' గా మార్చవచ్చు.

నేను ఒకసారి వారిని అడిగాను, "మేము ఒక సద్గురువు వద్ద ఉండవలసిన అర్హతలు గల శిష్యులమేనా? మాకు ఎట్టి అర్హత లేదే! మీరు ఇంతకంటే ఎక్కువ అర్హత ఉన్న వారిని ఎంచుకొని ఉంటే బాగుండేది".

శ్రీఅరవిందులు దీనికి జవాబిస్తూ ఇట్లా అన్నారు: "శిష్యుల విషయంలో నేను దాన్ని అంగీకరిస్తాను. ఇంత కంటె ఎక్కువ అర్హతలు గల వారు ఉన్నారని ఊహించినా, వారు సాధారణ ప్రజలకు ప్రాతినిధ్యం వహించగలరా? కొందరు ప్రత్యేక రకాల వారితో వ్యవహరిస్తే, అది సమస్యకు పరిష్కారం కాదు." కొద్దో గొప్పో సాధన చేసిన వారితో మొదలుపెడితే అది సంపూర్ణ ప్రయత్నం కాజాలదని వారి అభిప్రాయం.

*

శ్రీమాతారవిందులు వారి శిష్యుల సమస్యలను తీర్చటానికి ఎంత శ్రద్ధ తీసుకునే

వారో అనేది ఆశ్చర్యకర విషయం, ప్రశంసనీయం. ఒక సాధకుడు ఆస్పత్రిలో చేరవలసి వచ్చినపుడు అతని వంటి మీద వచ్చిన చిన్న కురుపు విషయమై అక్కడి డాక్టర్లకు ఎన్ని జాగ్రత్తలు చెప్పారో. వారిలో నేను ఒక డాక్టర్నే! నాకే ఆశ్చర్యం వేసింది.

అంటువ్యాధులతో బాధ పడేవారు ఆశ్రమ భోజనశాల లోనికి ప్రవేశించ కూడదు, వాళ్లను అనుమతించ కూడదు అనే వాడిని. కాని, శ్రీఅరవిందులు అటువంటి ఒక బాధితుని గురించి అన్న మాటలు నా చెవులలో ఇంకా మ్రోగుతున్నాయి, "అతడు ఎక్కడికి వెళ్ళగలడు, అతనికి నా అన్నవాళ్ళు ఎవరూ లేరు."

Correspondence with Nirodbaran

నిరంతరం ఆదరించే ఆచార్యుడు

శ్రీఅరవిందులు అక్కడ ఉండటం వలన వారి పాదస్పర్శతో మేడ మీద వరండా పవిత్రం గావించబడింది. వారు అక్కడ ఉదయం రెండు మూడు గంటలు, సాయంత్రం చర్చల సమయంలో ఒక గంట కూర్చునేవారు. సాధకులే తమకు తాముగా విషయాలను చర్చిస్తున్నపుడు అవసరాన్ని బట్టి అక్కడకు వస్తూ చర్చలో పాల్గొనేవారు. ఒక సాధారణమైన బల్ల, ఒక కుర్చీ మాత్రమే ఉండేవి. వాటిని మధ్య గుమ్మానికి తూర్పుగా వేశేవారు. శ్రీఅరవిందులు పత్రికలు చదవటం గాని, సాధకులను, సందర్శకులను కలుసుకోవటం గాని అక్కడే జరిగేవి.

ఒక్కొక్కసారి వారు అక్కడకు రాక ముందే వారి పెంపుడు పిల్లి అక్కడకు వచ్చి దర్జాగా వారి కుర్చీలో విశ్రమించేది. బహుశః వారి యోగశక్తి నుండి వెలువడుతున్న శక్తి తరంగాల వెచ్చదనం సూర్యకాంతిలా దాన్ని ఆకర్షించిందా అని అనుకునే వాళ్ళం. అట్టి సందర్భాల్లో శ్రీఅరవిందులు దాన్ని వెళ్ళగొట్టే వారు కాదు. కుర్చీలో ఒక మూల ఏ చిన్న జాగా వున్నా వారు కూడా సర్దుకొని అందులోనే కూర్చొనేవారు. ఇతర జీవులను కూడా గౌరవించి, సమాన అవకాశాలు కల్పించటం వలన ఆయన ఏ ప్రజాస్వామ్యవాది కన్న మించిన ప్రజాస్వామ్యవాది.

-- పూజాలాల్

విశ్రమిస్తున్న పిచ్చుకపై శ్రద్ధ

ఎప్పటి లాగే ఉదయం 5 గం.ల వేళ శ్రీమాతారవిందుల పవిత్ర సదనానికి వెళ్ళాను. నాపై అభిమానంతో కొన్ని గదులను శుభ్రం చేసే అవకాశాన్ని నాకు కల్పించారు. శ్రీమాతే స్వయంగా తలుపు తెరచి నాకు ప్రవేశం కల్పించేవారు. ఆ విధంగా నాకు ఆ పనిలో ఆనందాన్ని అనుభవించే అవకాశం వచ్చింది.

ఒక రోజు శ్రీమాత నాకు ఒక ప్రత్యేకమైన హెచ్చరిక చేసారు. ఆ రోజు పనిలో చాలా నేర్పుగా, ప్రశాంతంగా ఉండాలని, మధ్య గుమ్మం తలుపుపై కూర్చొని వున్న పిచ్చుకకు ఏ భయం కలుగ కుండా పని చేయాలని శ్రీఅరవిందుల ఆదేశంగా చెప్పారు. నేను దానిని దైవాజ్ఞగా భావించి అందుకు అంగీకరిస్తూ వాగ్దానం చేశాను. శ్రీమాత తిరిగి వెళ్తూ వుండగా నేను లోనికి ప్రవేశించాను. అతి జాగ్రత్తగా ఆ పిచ్చుక ప్రశాంతతకు భంగం కలిగించకుండా నా విధి నేను నిర్వహించ గలిగాను.

ఈ సంఘటన నన్ను చలింప జేసింది. శ్రీఅరవిందులు ఎంతటి దయార్ద్ర హృదయులు. బహుశః ఏ రాత్రో వారు ఆ గదిలో పచార్లు చేస్తుండగా అది అక్కడి ప్రశాంత వాతావరణంలో ప్రవేశించి సేద తీరుతున్నట్లుంది. ఆ విధంగా శ్రీఅరవిందుల కరుణ కేవలము మానవులకే పరిమితమైనది కాదని చెప్పవచ్చు. పశు పక్ష్యాదులు కూడా వారి సమక్షంలో నిర్భయంగా సంచరించేవి. విశ్వప్రేమకు ఇంత కంటె వేరొక తార్కాణం కావాలా!

వారి సామీప్యంలో ఉన్నవారంతా ధన్యులే, వారి ఉనికి వలన ఈ భూమి కూడా ధన్యత నొందింది. వారు దివ్య శరీరధారులై అటువంటి ఔన్నత్యం నుండి వారి కరుణను మనపై ప్రసరింప జేయటం వారిలో దాగి వున్న విశ్వప్రేమకు సంకేతం కదా!

Reminsemces of Pujalal

నేను వారిని వదలి వెళ్ళను

తమ శిష్యులకు ఒక నిగూఢ వేదాంత సత్యాన్ని, సంతృప్తిని ఇచ్చే విషయం శ్రీమాత అనగా నేను విన్నాను. అది ఏమిటంటే శిష్యులు గురువులను ఏవగించుకొని వెళ్ళిపోయినా, గురువు శిష్యులను వదలి పెట్టలేడు. గురుకృపను వదిలే శిష్యులు

లెక్క లేనంత మంది ఉండవచ్చు, కానీ నిజమైన గురుకృప శిష్యులను వదలి పెట్టదు.

ఒక శిష్యుని విషయంలో ఇలాగే జరిగింది. ఆ శిష్యుడు గురువును ఏవగించుకొని వదలి వెళ్ళాడు. శ్రీఅరవిందులు అతనికి జవాబు వ్రాస్తూ తాను ఆ శిష్యుని వదలుకోవాలని అనుకోవటం లేదని స్పష్టం చేశారు. ఒకసారి శ్రీఅరవిందులను నేనే స్వయంగా అడిగాను "వాడు మిమ్మల్ని వదలినా మీరు అతనిని వదలనని అన్నట్లున్నారు" అని. శ్రీఅరవిందులు ఇలా జవాబిచ్చారు: "నాకు అతనిని వదలాలని లేదు. ఒక వేళ ఏ శిష్యుడైనా గురువుని మోసగించి వెళ్ళాలనుకుంటే అతడు తనకు తానుగా గురువు యొక్క అనుగ్రహాన్ని పోగొట్టుకున్న వాడవుతాడు. కాని అప్పటికీ గురువుగారి అనుగ్రహం అతనిపై లేకుండా పోతుందని అనుకోలేము."

Memorable contacts with the Mother: NB: p. 107-108

అనువాదం: K. R. L. నరసింహా రావు

"For the kind attention of all the members of Sri Aurobindo Society"

As you all are aware, the centenary of the Mother's final arrival in Pondicherry falls on 24th April 2020. Sri Aurobindo Society Headquarters in Pondicherry intend bringing out a souvenir to commemorate this great event. For this we are collecting materials which have Mother's handwriting or signature etc. Members, who come across any such material are requested to share them with us. In case anything comes to your knowledge that have some connection with the Mother directly may also be shared with us. Scanned copies of such material may be sent to us at the following e-mail ids :

vijay@aurosociety.org

pradeep@aurosociety.org"